

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 136

Comissió de Cultura

Sessió 6, dimecres 5 de desembre de 2018

Presidència de l'I. Sr. Lluís Font i Espinós

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Cultura sobre la informació relativa a presumptes irregularitats en els contractes de la Institució de les Lletres Catalanes en el període 2013-2018 (retirada)	
354-00069/12	3
Sessió informativa amb la consellera de Cultura sobre la seva activitat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes	
355-00044/12	4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CC

La sessió de la Comissió de Cultura (CC) s'obre a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix Lluís Font i Espinós, acompanyat de la vicepresidenta, Elisenda Alamany Gutiérrez, i del secretari en funcions Martín Eusebio Barra López. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Héctor Amelló Montiu, Maialen Fernández Cabezas, David Mejía Ayra, Sergio Sanz Jiménez i Sonia Sierra Infante, pel G. P. de Ciutadans; Josep Costa i Rosselló, Montserrat Macià i Gou, Xavier Quinquilà Durich, Mònica Sales de la Cruz i Francesc Ten i Costa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jenn Díaz Ruiz, Gemma Espigares Tribó i Ruben Wagensberg Ramon, pel G. P. Republicà; Rafel Bruguera Batalla i Esther Niu-bó Cidoncha, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Santi Rodríguez i Sierra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió la consellera de Cultura, Laura Borràs i Castanyer.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió de Cultura amb la consellera de Cultura sobre la seva activitat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes (tram. 355-00044/12). Consellera del Departament de Cultura. Sessió informativa.

El president

Bé, bona tarda. Comencem la sessió de la Comissió de Cultura.

Als mitjans, si han fet la cobertura suficient, els pregaria que es retiressin. (*Veus de fons.*) D'acord. Molt bé. Aclarit això, hi ha algun grup que hagi de comunicar alguna substitució?

Héctor Amelló Montiu

Sí; gracias, presidente. Buenas tardes a todos. Sonia Sierra substituye a Susana Beltrán y Sergio Sanz substituye a Blanca Navarro.

El president

Moltes gràcies. Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Sí. Jo mateix, Santi Rodríguez, substitueixo Alejandro Fernández.

El president

Perfecte. Jenn Díaz...

Jenn Díaz Ruiz

La diputada Gemma Espigares substitueix el diputat Raül Romeva.

El president

Perfecte. Alguna substitució més? (*Pausa.*) Molt bé.

Sol·licitud de sessió informativa amb la consellera de Cultura sobre la informació relativa a presumptes irregularitats en els contractes de la Institució de les Lletres Catalanes en el període 2013-2018 (retirada)

354-00069/12

Iniciem, doncs, la sessió informativa de la Comissió de Cultura amb la consellera de Cultura, la senyora Laura Borràs, amb el tema sobre la seva activitat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes.

Consta que hi ha dos grups parlamentaris que havien demanat també la compareixença de la consellera. No sé si volen intervenir-hi un moment.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies, president. Bona tarda. Efectivament, nosaltres havíem demanat la compareixença de la consellera; de fet, no exactament pels motius –i ja ho explicaré després– pels quals compareix la consellera. Per tant, si del desenvolupament del debat d'avui entenem que s'ha pogut substanciar suficientment la nostra petició, la retirariem; la retirariem, per escrit, demà passat. I si no ho fem vol dir que la mantindriem.

Gràcies.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí; des del Grup de Catalunya en Comú Podem vam registrar la sol·licitud de compareixença per motius diferents als del grup que la va entrar després. La retirariem –la retirariem–, però sí que demanaria que, com que la vam sol·licitar nosaltres en primera instància, es mantingués l'ordre i, per tant, poguésser el meu grup el primer a intervenir.

El president

El Reglament estipula que és l'ordre habitual i que no depèn de qui ha presentat la sol·licitud de compareixença la prelación en aquest ordre. Per tant, mantindrem el mateix ordre d'intervencions. Llavors...

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí, entenc i sé el que diu el Reglament. Només faig el prec a la resta de grups parlamentaris, si s'avindrien a aquest canvi.

El president

Hi ha algun grup parlamentari que vulgui intervenir a propòsit del prec que ha fet la diputada Elisenda Alamany? En el sentit de modificar l'ordre de les intervencions, començant pels grups que han presentat una sol·licitud de compareixença, que no és aquesta, perquè ha estat per iniciativa pròpia, però que ha arribat en paral·lel.

Francesc Ten i Costa

Senyor president, jo no hi tindria cap altre inconvenient si no fos que això ens assenta un precedent per a moltes altres vegades. No sé si val la pena que ho valorem en aquest sentit, també.

El president

Si no hi ha un consens a modificar aquest criteri, jo el mantindria tal com l'he plantejat i, per tant, seguiríem l'ordre estipulat.

Sessió informativa amb la consellera de Cultura sobre la seva activitat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes

355-00044/12

Ara començaríem amb una intervenció de la consellera, d'un màxim d'una hora. Després, fariem cinc minuts de descans i, després, hi haurien les intervencions dels grups parlamentaris per posicionar-se, fins a un màxim de deu minuts, començant pel Grup de Ciudadanos. *(Veus de fons.)*

Té la paraula, consellera.

La consellera de Cultura (Laura Borràs i Castanyer)

Ah, anava a dir: «Puc fer ús de la paraula abans de que fes la intervenció?» Vol-dria saber... Com que no sé per quins motius m'han demanat la compareixença el Grup Socialistes i el Grup d'En Comú Podem, puc saber-los, els motius? És a dir, puc saber en quins termes s'ha entrat? Perquè ho desconec. Jo vaig demanar com-parèixer a petició pròpia i no tenia constància d'aquestes dues sol·licituds de com-pareixença, d'aquestes dues. Llavors, com que la diputada Alamany feia un èmfasi es-

pecial en poder ser la primera en intervenir, que jo no hi tinc cap inconvenient, però voldria saber el perquè, quins eren els termes de la seva sol·licitud de compareixença.

Rafel Bruguera Batalla

Sí, cap problema. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, vàrem presentar la sol·licitud el dimecres de la setmana passada, per tant, el dia 28 de novembre, i diu textualment, llegeixo: «Compareixença per a donar explicacions sobre la informació que ha pogut rebre la consellera de Cultura per part del conseller d'Interior per a una investigació judicial que la pot afectar directament.»

La consellera de Cultura

En faré esment. Ja li avanço que és cap, però en faré esment.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí; pel que feia referència a la nostra petició de compareixença, era per explicar la gestió i el resultat d'aquesta al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes. I va ser registrada el mateix dia que comenta el Partit Socialistes, però al migdia. Com que vostè va tenir l'oportunitat de comentar-ho als mitjans de comunicació, crèiem pertinent que estaria bé donar-li l'oportunitat per fer-ho en un òrgan formal com aquest.

La consellera de Cultura

Perfecte. Ja tinc ús de la paraula? (*El president fa gestos d'aprovació.*) Gràcies. Agraïxo molt, doncs, conèixer-la ara directament, perquè jo havia sol·licitat fer aquesta compareixença voluntàriament. Però recolliré les qüestions que se m'han fet avinents en aquest moment, i, per tant, així procedeix, a continuació.

Vull també, abans de començar, fer un agraïment a totes les persones que veig entre el públic en un dia tan inconvenient. Sempre que comparec, comparec de manera inconvenient. L'últim dia va ser a la castanyada, i els diputats em fan que sí amb el cap, però era el dia que es va assignar a la Comissió de Cultura. En aquest cas he estat jo que ho he sol·licitat. Però, a més a més, veig a moltíssimes persones: treballadors de la institució, persones del món literari, presidents d'associacions d'escriptors –en concret, veig la presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, la majoritària–... I, per tant, vull agrair-los a tots que hagin volgut ser aquí, perquè segurament són qui més coneixen i qui més poden donar comptes de la meva gestió al capdavant d'aquesta entitat.

Senyor president, il·lustres diputats, he sol·licitat comparèixer davant d'aquesta Comissió de Cultura per donar una resposta clara, transparent i contundent al reguitzell de notícies falses que des de dimarts de la setmana passada han aparegut en diversos mitjans de comunicació, amb l'únic objectiu de posar en qüestió la meva honorabilitat personal i la professionalitat i el rigor amb què vaig procurar desenvolupar tothora la meva tasca, com a servidora pública durant la meva etapa de directora de la Institució de les Lletres Catalanes.

He sol·licitat comparèixer, doncs, i fer-ho tan ràpidament com ha estat possible, perquè em sembla indignant i inadmissible la facilitat amb què segons qui es permet d'intentar atacar l'expedient d'algú que ha fet sempre –sempre, sempre– de la transparència, l'austeritat i el retiment de comptes la seva màxima divisa quan ha tingut encomanades responsabilitats públiques.

Comparec, doncs, a petició pròpia davant d'aquesta comissió perquè de la mateixa manera que l'endemà mateix del requeriment d'informació de bon matí vaig atendre quatre dels principals mitjans radiofònics i televisius del país –RAC1, TV3, Catalunya Ràdio i la SER–, em sembla important oferir també al Parlament totes les explicacions que permetin dissipar qualsevol ombra de dubte que en aquests moments pugui planar sobre la meva gestió al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes i de tot el personal que hi treballa.

Abans d'abordar qüestions més concretes, però, em permetran una prèvia, que em veig amb l'obligació de fer. Avui, la consellera de Cultura del Govern de Catalunya

compareix davant de tots vostès no pas per parlar de cultura, de projectes i de Govern –que en tenim moltes, d’ofertes, per treballar en aquest àmbit, al Govern, en cultura i en molts projectes. És a dir, no pas per parlar d’allò que m’ocupa i em preocupa com a màxima responsable de les polítiques públiques culturals del nostre país, sinó per parlar d’una notícia apareguda als mitjans de comunicació de la qual, tant a títol personal com institucional, jo no tinc a dia d’avui cap notificació oficial. Tota la informació de la qual dispo és que la policia de la Generalitat, en qualitat de policia judicial, és a dir, requerida per un jutge, es va presentar dimarts de la setmana passada, dia 27 de novembre, a la seu de la Institució de les Lletres Catalanes per requerir informació.

El director es trobava absent, en aquell moment, de l’oficina, i, per tant, jo vaig ser informada de la presència dels Mossos d’Esquadra per part dels mateixos treballadors. La meva instrucció com a consellera de Cultura va ser clara des del primer moment: facilitar a la policia tota la informació i la documentació que es requerís, amb una actitud de màxima col·laboració i transparència. Després he estat informada que hauria hagut de sol·licitar als serveis jurídics que es personessin en aquestes dependències del Departament de Cultura, que comprovessin l’ordre judicial i que només facilitessin la informació que l’ordre requeria. I, en canvi, vaig demanar màxima col·laboració als treballadors, per tant, amb tota la bona fe, perquè facilitessin tota la informació que els fos requerida.

Els meus anys al capdavant d’aquesta institució em proporcionen l’absoluta tranquil·litat de saber que totes les accions que s’hi han dut a terme s’han ajustat sempre escrupolosament a tots els procediments i exigències administratives. I, per tant, en cap moment vaig témer que res del que la policia judicial pogués requerir o endur-se pogués comprometre gens ni mica la institució ni la meva persona com la seva màxima responsable durant cinc anys.

A dia d’avui aquesta confiança es manté intacta. I, una setmana després del requeriment de documentació, reitero que continuo sense haver rebut cap mena de requeriment addicional, ni a títol personal ni com a consellera de Cultura, la qual cosa reafirma la meva convicció de que fos quin fos l’objecte del requeriment no pot tenir, de cap manera, res a veure amb cap irregularitat administrativa.

Tinc l’obligació, perquè també forma part d’aquesta meua manera d’entendre la responsabilitat pública, d’acceptar i de rectificar quan constato que no m’he sabut explicar prou bé i puc haver induït algú a confusió. El matí del dimecres dia 28, entre les 8.45 i les 10.00, vaig atendre aquests quatre mitjans de comunicació en els seus respectius programes de màxima audiència matinal, sempre amb la intenció d’aclarir tant com fos possible el caràcter fraudulent de les informacions que s’havien publicat el dia abans.

La meua obligació és expressar-me sempre amb la màxima claredat, i he de reconèixer que no em vaig explicar prou bé davant dels mitjans, perquè quan parles en quatre entrevistes seguides no sempre dius exactament el mateix. Però, per aclarir-ho, com ja he fet des de llavors, el que és evident és que el conseller Buch em va dir l’únic que em podia dir, és a dir, que els mossos actuaven com a policia judicial i que hi havia secret de sumari. L’única informació que em va donar el conseller i que s’ha volgut fer passar per informació privilegiada és que no em podia donar cap informació perquè no la tenia i perquè no la podia tenir, atès que s’havia decretat secret de sumari.

Deuen comprendre que aquesta consellera no es troba cada dia en la situació de rebre la visita de la policia en dependències del seu departament i saber distingir si la policia actua per encàrrec de la justícia o en el context d’una investigació pròpia. Això no forma part de la meua expertesa. Però atès que se’m va traslladar que aquesta investigació es troba sota secret de sumari i que no he rebut cap comunicació oficial sobre quin era l’objecte concret del requeriment de cap documentació, vostès em podrien preguntar que què els puc venir a explicar avui aquí. I, efectivament, no hi hauria res a explicar, ni hagués fet falta que jo hagués sol·licitat aquesta compareixença, si no hi hagués cap altra notícia que un simple requeriment d’informació i una investigació que està sota secret de sumari.

M'agradaria molt poder viure en un país, no? –seria fantàstic–, on els ciutadans, amb o sense responsabilitats públiques, poguéssim comparèixer a declarar quan un jutge ens insta a fer-ho, en lloc de sotmetre'ns a autèntics línxaments mediàtics, a un reguitzell d'acusacions falses alimentades i amplificades per tota mena d'opinedors desinformats o bé tan informats com malèvols.

Aquest preàmbul, per mi, és important, és bàsic, de fet, perquè de la mateixa manera que m'han sentit dir diverses vegades, també en aquesta Comissió de Cultura, que els presos polítics mereixen la meua solidaritat i el meu suport, i els mereixerien exactament igual si fos un diputat del PSC, del PP o de Ciudadanos qui estigués entre reixes per motius ideològics, m'agradaria poder estar igualment convençuda que tots els membres d'aquesta comissió compartiran amb mi, més enllà de sigles i d'ideologies polítiques, els principis bàsics del rebuig a tota mena de prejudicis cuinats en les redaccions d'alguns diaris i de la preservació de l'honorabilitat de les persones i de les institucions.

Els demano un mínim exercici d'empatia. Els asseguro que no és gens agradable ser sotmesa a un setge de mentides mediàtiques com el que jo he hagut de suportar aquests últims dies. Els asseguro que resulta extraordinàriament incòmode, molest i injust veure el teu nom estampat en portades de diaris, associat al reguitzell d'absurditats difamatòries que jo he hagut de llegir aquests dies. Pensen per un moment com de poc costa embrutar, esquitxar, posar en dubte, fer mal en base a desinformacions que només tenen la voluntat de fer mal.

Deia Leopardi que l'home és gairebé sempre tan pervers com necessita, i el mal hauria de ser un mal negoci, i, per desgràcia, no sempre ho és. Darrerament, coneixem molt de prop les polítiques del mal i les polítiques de l'engany.

I, sí, els que tenim responsabilitats de govern hem d'estar sotmesos a tots els escrutinis i a tots els mecanismes de control. Hem de desenvolupar la nostra acció política i hem de gestionar els recursos que ens són confiats en un context de màxima, d'absoluta transparència. Però no s'hi val, quan aquests mecanismes funcionen, recórrer a la fabulació, a la suposició infundada o directament a la mentida per intentar contradir els fets. No s'hi val, no tot s'hi val.

I per això jo vull retre comptes, com ho hem fet sempre, perquè he convertit la rendició de comptes en un model a seguir personal i també polític. Vinc aquí a retre comptes del que he fet, no del que malintencionadament es diu que he fet. I ja ho sabem, que som a l'època de la postveritat, a l'època en què ja no són els fets els que confirmen o desmenteixen les opinions, sinó les opinions les que tenen el poder de desbancar o de corroborar els fets. Jo, però, em rebel·lo contra aquesta injustícia, i per això avui comparec aquí per exposar els fets tal com són, amb tota nitidesa.

Dividiré, fet aquest preàmbul, la meua intervenció en dues parts. En la primera, els exposaré aspectes que potser els són coneguts, però que considero imprescindible exposar amb relació al regiment de la cosa pública. I, després, també vull plantejar-los quins són els principis que van guiar la meua etapa de direcció de la Institució de les Lletres Catalanes, entre el 17 de gener del 2013 i el 17 de gener del 2018, és a dir, durant cinc anys justos.

En la segona part, faré referència concreta a les afirmacions que han aparegut als mitjans de comunicació i que reitero que només pretenen empastifar una gestió que m'enorgulleixo molt de poder dir que ha estat sempre ajustada no només als procediments administratius que marca la llei, sinó fins i tot a protocols de control i de transparència que no eren obligatoris, però als quals jo m'he acollit de manera voluntària, precisament perquè forma part d'aquest meu ADN vital i professional aplicar aquest màxim nivell d'exigència i d'escrupolositat en allò que faig, especialment en la gestió dels recursos públics.

Vostès, sens dubte, són coneixedors de la normativa que regula l'adjudicació de contractes de la Generalitat, i saben que el límit per poder adjudicar de manera discrecional un encàrrec no pot superar els tres mil euros de pressupost sense IVA. Els

projectes que oscil·len entre tres mil i divuit mil euros sense IVA –actualment quinze mil; quan fem referència a la meua gestió, divuit mil– poden igualment adjudicar-se de manera discrecional, però la Intervenció General de la Generalitat recomana, tot i que la normativa de contractes no ho imposa, i, per tant, no és obligatori fer-ho, sol·licitar pressupostos a tres professionals o empreses diferents abans d'adjudicar el projecte. Doncs, bé, afirmo amb tota contundència que tots els encàrrecs fins a divuit mil euros sense IVA –actualment quinze mil–, tot i no ser, ho repeteixo, una obligació sinó una recomanació de la Intervenció General de la Generalitat, tots els encàrrecs de la Institució de les Lletres Catalanes que vaig encarregar durant el meu període com a directora general, tots es van adjudicar després d'haver rebut aquests tres pressupostos no preceptius, però sí recomanats com a bona praxi. També, naturalment, els tres encàrrecs que aquests dies han estat falsament i maliciosament titllats d'assignacions a dit, quan resulta que complien no només amb tota la normativa preceptiva sinó, fins i tot, amb aquestes recomanacions no preceptives.

No calia que hi hagués un procediment de, se'n diu, «concurrència limitada», com és aquesta pràctica, bona pràctica, de demanar tres pressupostos, i tot i així hi era. Així que no s'evita cap concurs públic. Se segueix el procediment amb aquest valor afegit de bona praxi, que no és obligatori.

Igualment, en tots, absolutament tots els expedients que vaig signar com a directora general hi figurava l'informe que justificava que el contracte havia estat executat de manera correcta, i la despesa resultant va ser fiscalitzada favorablement per la intervenció delegada del Departament de Cultura, la qual cosa explica, i no podia ser de cap altra manera, que algunes de les informacions que han estat difoses aquests dies provinguin, precisament, del portal de la transparència de la Generalitat de Catalunya.

Jo no els atabalaré, no vull atabalar-los amb un repàs minucios de la meua gestió de cinc anys al capdavant de la institució; tenen les memòries, són públiques, estan a l'abast de tothom. I, hi insisteixo, agraeixo la presència de les persones que l'han coneguda i l'han exercida tant com a treballadors de la institució com a usuaris dels seus serveis, que són aquí entre el públic. Però sí que vull traslladar-los tres simples exemples que em semblen reveladors de la meua manera de fer i que se situen als antípodes de la mena d'hipòtesis recargolades i absurdes que aquests dies se m'han volgut atribuir. I els demano disculpes si en algun moment els semblo excessivament vehement, però deuen entendre que em senti especialment ferida per tot el que està passant amb relació a qualsevol sospita d'irregularitat econòmica.

Tres exemples. El primer. Una de les primeres decisions que vaig prendre quan el conseller Ferran Mascarell em va confiar la direcció de la institució va ser renunciar a la targeta de crèdit a la qual els directors generals de la Generalitat tenim dret. Jo no venia de l'activitat política, sinó de l'acadèmica, i em sentia incòmoda amb aquesta atribució, i vaig preferir no utilitzar-la, hi vaig renunciar. Existeixen mecanismes perquè qualsevol activitat que s'hagués pogut pagar amb la targeta de crèdit també es pogués fer mitjançant uns mecanismes de despesa controlada dels quals disposen les administracions públiques. I vaig preferir optar per aquest cas.

Segon. Al costat de la transparència, he volgut fer de l'optimització de recursos un estandard de la meua gestió pública. Primer, perquè era una obligació, evidentment. El context de reducció pressupostària i de recursos humans viscuts durant els anys més severos de la crisi va ser especialment sagnant en el cas de la institució. I ho deuen haver sentit moltes vegades, m'han sentit dir-ho, que ens trobàvem en un escenari en el qual s'havia disminuït el pressupost de la institució de 3 milions d'euros a 1 milió, i de dinou persones a deu, comptant-me a mi. Per tant, havia de fer l'optimització dels recursos públics, perquè ja eren extraordinàriament limitats.

Després, però, també, perquè tots vostès saben que els eixos d'actuació de la Institució de les Lletres Catalanes impliquen actuacions arreu del territori de promoció i difusió de la nostra literatura, això és arreu dels Països Catalans. I aquestes actuacions

tenen lloc sota formats molt diversos, però un dels més habituals és el de les conferències, seminaris, taules rodones..., sobre escriptors catalans, sobre la seva obra, etcètera.

Així doncs, vaig fer de la necessitat virtut i, davant de les peticions que provenien d'entitats, associacions, biblioteques, centres d'estudis, etcètera, em vaig implicar fins a tal punt en l'acció de la institució que amb un sobreesforç, que espero que sàpiguen calibrar en la seva justa mesura, a més de dur a terme les tasques que tenia encarregades com a directora de la institució, vaig desplegar una intensíssima activitat en forma de conferències, seminaris i taules rodones arreu del país, arreu dels Països Catalans. I els amics que ens estiguin seguint del País Valencià, de les Illes Balears, de la Franja d'Aragó, d'Andorra o de l'Alguer podran confirmar que tot això que dic és cert.

En cinc anys, en vaig fer només, de conferències, 642, sense comptar les meves participacions gratuïtes a mitjans de comunicació, a diaris, a ràdios, als comissionats d'anys oficials, anys literaris. I també comptem entre nosaltres alguns comissaris recents, com perquè sàpiguen la feina que costa, la retribució que comporta fer-ho, com per fer-ho de més a més de la meva feina.

I per portar a terme amb la màxima normalitat possible l'activitat de la institució en un moment de crisi severa, va caldre, va ser necessària la màxima implicació, no només de la seva directora, que estic exposant, sinó de tot el seu equip, del qual me'n sento molt orgullosa –molt orgullosa–, i m'honora que hi hagi aquí el treballador més antic de la institució i la treballadora més recent de la institució.

Aquest ha estat el nostre compromís amb la Institució de les Lletres Catalanes. Un compromís que, en el meu cas personal, si haguéssim de fer una traducció econòmica d'aquest compromís, és constatable amb la darrera petició que vaig fer a la Junta de Govern de la Institució de les Lletres Catalanes abans de marxar-ne. Vaig dir: «Tot allò que jo he aportat en matèria de recursos humans, quan jo no hi sigui, o bé s'haurà de deixar de fer, o bé s'haurà de retribuir.» Per tant, demaneu al nou conseller de Cultura que us augmenti per valor de 150.000 euros. I ara, fent el recompte, he vist que em vaig quedar extraordinàriament curta, perquè ara he fet el recompte per venir aquí, per retre comptes, perquè no es tractava d'un rànquing, sinó que vam fer un calibratge de quina havia estat aquesta feina per poder-la traduir en activitat econòmica de la institució, i, per tant, ara he vist que m'he quedat curta, però és una activitat suplementària que és tant, com dic, el meu esforç aconseguir dur a terme un increment de pressupost de la institució sense que, de fet, costés cap cèntim afegit al seu funcionament normal.

Tercer element. Amb aquesta disminució dràstica de pressupost i de plantilla, a la qual acabo de fer referència, a més a més el conseller Mascarell em feia l'encàrrec de transformar una institució històrica, creada en plena Guerra Civil, el 13 de setembre del 1937, i que tenia una manera de funcionar ancorada molt al segle XX, en una institució moderna, dinàmica, amb presència arreu del territori, però també amb una forta arquitectura digital, amb una presència a les xarxes que aleshores era pràcticament inexistent.

També el projecte de creació de tot aquest entorn digital, al qual fan referència les diverses desinformacions aparegudes aquests dies als mitjans de comunicació, es va portar a terme, com tots els projectes de la institució en els anys que la vaig liderar, amb la màxima escrupolositat administrativa. Hi ha especialistes que han fet manifestacions públiques, després de llegir la informació presumptament reveladora d'alguna mena d'irregularitat, en què insistien que en base a les informacions publicades sobre els contractes de la institució el qualificatiu que mereixien era de «legalment impecables».

Permetin-me, doncs, que, proporcionada aquesta informació de conjunt, entri ara a lamentar les afirmacions publicades aquests dies, i que, després del que he exposat, poden fer-se una idea ben definida del caràcter gratuït i malintencionat de totes i cadascuna d'elles.

Com els deia a l'inici, jo tinc l'obligació moral i pública de remetre'm als fets, i no pas a les opinions. I ja ho sé que sap greu quan la realitat espatlla un bon titu-

lar, però que els mateixos fets contradiuen. Quan es publica: «La consellera Laura Borràs va adjudicar a dit tres contractes a un col·laborador seu», he d'afirmar que és fals, que és rotundament fals, i que és impossible afegir més falsedat per metre quadrat a aquest titular.

La consellera no adjudica, va adjudicar, perquè quan va adjudicar se suposava que no era consellera, no?, era directora, eh? Moc-moc. Subjecte, falla.

«Va adjudicar a dit.» Deixem de banda aquesta expressió, «a dit»; és poc acurada, és poc afortunada. Perquè suposo que el que volia dir qui això afirma és que van ser adjudicats de manera *discrecional* –és bonic el llenguatge quan el podem expandir, oi? I fixin-se que amb la llei a la mà això hauria pogut ser així, com els he explicat, però no ho va ser, perquè està perfectament documentat i acreditat que hi havia tres altres pressupostos.

Sobre l'expressió «un col·laborador seu», que és obvi que, posada al costat de la presumpta adjudicació «a dit», pretén crear dubtes sobre la transparència i l'equanimitat del procés d'adjudicació.

I els he d'avançar ja ara que no faré, ni aquí ni en el torn de rèplica, cap comentari sobre una persona que, segons la premsa –perquè, ho repeteixo, jo no he rebut cap informació oficial al respecte–, sembla que forma part d'una investigació que està sota secret de sumari. I tots deuen comprendre que de la mateixa manera que tinc l'obligació de defensar la meua gestió al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes i la correcta execució d'uns expedients públics, tinc igualment l'obligació de no fer cap comentari sobre aspectes que afecten terceres persones i que poden interferir –i jo sí que tinc el màxim respecte per això– una investigació judicial en marxa.

No cal ni que els digui, en aquest sentit, que per pura coherència a més a més amb els meus principis morals no faré cap comentari sobre les últimes informacions de caràcter personal aparegudes tot just ahir, amb l'espúria voluntat de fer-me aparèixer com a culpable per associació; això que, en la fórmula jurídica, els anglesos anomenen «*guilty by association*», eh? Unes informacions que, a més, només poden haver estat obtingudes mitjançant filtracions, que atempten –és un petit detall– contra el secret de sumari. Però és que aquestes informacions ni tan sols coincideixen en el temps amb les adjudicacions de les quals estem parlant, són posteriors i, per tant, tenen una nul·la rellevància, si no és que és la de voler manipular.

Els criteris que he aplicat sempre en qualsevol expedient de selecció de proveïdors han estat l'expertesa i la competitivitat econòmica, mai el fet que conegués prèviament les persones o empreses adjudicatàries o que haguessin col·laborat en projectes previs amb mi.

Saben que el meu àmbit d'investigació acadèmica preferent ha estat, durant molts anys, la literatura en l'àmbit digital. I poden imaginar-se que les persones que treballen en aquest àmbit arreu de Catalunya, a Europa i, fins i tot, al món som més aviat pocs i som sempre els mateixos.

Resultaria fins i tot estrany que algú en qui vaig confiar prou quan vaig descobrir el seu talent en un premi literari digital i, per tant, hi vaig confiar com per incorporar-lo al meu grup de recerca en literatura digital, al cap d'uns anys no em semblés prou vàlid per desenvolupar projectes de literatura digital o que decidís excloure'l d'un concurs de concurrència restringida, per la simple raó d'haver col·laborat prèviament amb mi. Si hagués hagut de procedir d'aquesta manera, probablement no hauria pogut engregar cap dels projectes de transformació digitals que ha patit la Institució de les Lletres Catalanes en aquests últims cinc anys.

Però és que hi ha hagut més titulars. Ara ja no «la consellera», ja hem tingut una mica de decòrum; hem tret la mentida amb relació a «la consellera va adjudicar». Ara ja diem: «Laura Borràs va adjudicar sense concurs tres contractes a un col·laborador seu.» Ja s'adonen de la consistència de les acusacions: quan el que en un lloc és referit com a «adjudicació a dit» immediatament després es converteix en «adjudicació sense concurs». Efectivament, l'adjudicació va ser sense concurs, perquè havia de

ser sense concurs, atès que el pressupost de cap dels projectes no superava els divuit mil euros. Com a directora general, podia decidir demanar tres pressupostos per contracte d'adjudicació menor, com he explicat, i ho vaig fer sempre. El que segur que no podia fer era convertir un contracte menor en un contracte major, i sotmetre'l, per tant, al procediment que els contractes negociats tenen de concurs públic.

El diari, doncs, no l'encerta ni quan s'equivoca, ni quan l'encerta, perquè no és veritat que els tres contractes s'adjudiquessin a dit; es van sol·licitar aquests tres pressupostos. I és veritat que no van passar a concurs, però és que no hi podien ni hi havien de passar, i, per tant, això no consisteix en cap mena d'acusació, que sembla que és el que, evidentment, es pretén de fer.

Però perquè es facin càrrec de fins a quin punt és inconsistent tot plegat, tota, absolutament tota la informació que es desplega sota aquest titular està extreta del portal de la transparència de la Generalitat de Catalunya, és a dir, informació que hem proporcionat nosaltres i que ha complert tots els tràmits procedimentals exigibles. Si algú té ganes de buscar en el portal de la transparència, hi trobarà rams de flors, xocolata, fuets i, fins i tot, Efferalgan. Perquè quan jo em desplaço i la meua mala salut fa que algunes persones vulguin fer-me obsequi de medicines, també les incorporava en el portal de la transparència i les posava a disposició –i els treballadors de la institució em fan que sí–, les socialitzava en la Institució de les Lletres Catalanes. Hi ha persones que m'han regalat rams de flors –miro a persones que porten el que llegeixes–, i que jo he dit: «Ara els hauré de deixar aquí, perquè és un ram de flors que es dona a la directora.» I l'he posat en el portal de la transparència i l'hem pogut gaudir tots, col·lectivament, a la institució.

Però més titulars: «Es fraccionaven, suposadament, els encàrrecs per reduir el cost i no haver de fer» –insisteixen en això– «concurs públic.» És que és fals, és que és rotundament fals, perquè la primera condició que s'ha de donar per poder dir que es fracciona un encàrrec és que es fraccioni un encàrrec. Si s'encarregués el mateix servei a un mateix proveïdor en un mateix moment i l'encàrrec fos remunerat mitjançant tres pagaments diferents a una quantitat inferior a divuit mil euros, seria plausible pensar en un possible cas de fraccionament i aventurar que s'ha procedit d'aquesta manera per evitar el concurs públic. Però és que els tres encàrrecs pels quals aquests dies la meua gestió ha intentat ser assenyalada són tres encàrrecs perfectament diferenciats, i que persones que ara sentiran els conceptes entendran que són tres encàrrecs perfectament diferenciats. Dic: un dels continguts a l'antic portal Què Llegeixes, de juny del 2015; desenvolupament de les àrees del Festival Nacional de Poesia, octubre de 2016; creació i manteniment del web de l'Any Bertrana, febrer del 2017. Tres anys, tres objectes. Parlar de fraccionament en un cas com aquest és, literalment, ridícul. I parlar d'evitar el concurs públic encara ho és més, perquè en cap cas un concurs públic pot adjudicar-se per a un projecte executat al llarg de tres anys i tres exercicis econòmics diferents, entre 2015 i 2017, amb les informacions, hi insisteixo, publicades.

Crec que he fet esment dels principals aspectes que configuren aquest cúmul de despropòsits i falsedats que algú ha volgut orquestrar, per posar en qüestió la meua honorabilitat i per desacreditar una institució del prestigi i la projecció històrica de la Institució de les Lletres Catalanes.

Els servidors públics, hi insisteixo, hem de donar explicacions de tot, sempre, totes i tantes vegades com convingui, de tot el que hem fet. El que és més trist, en canvi, és quan ens veiem amb l'obligació de comparèixer per donar explicacions del que no hem fet i que algú afirma que hem fet.

Quan vaig acceptar sortir de la meua zona de confort acadèmic i entrar en l'arena pública, i formar part com a candidata independent de la llista de Junts per Catalunya a les eleccions del 21 de desembre del 2017, ja en ple context de repressió institucional i de persecució judicial, sabia, m'havien dit que, més tard o més aviat, potser arribaria aquest moment de sotmetre's a aquest llinxament públic; que la normalitat social, mediàtica, política i judicial s'havia vist alterada fins a tal punt que

els fets havien deixat de tenir cap mena de rellevància, i s'havien imposat només les opinions. Les opinions que condueixen càrrecs electes a l'exili i a la presó. Les opinions que volen fer passar líders cívics, pacífics i democràtics per rebels, violents. Les opinions que, contra tota llei i tota justícia, obliguen els nostres presos polítics a emprendre una vaga de fam per denunciar fins a quin punt els seus drets civils, processals i polítics han estat trepitjats. I vull tenir un record emocionat, avui, aquí, pels companys Jordi Sànchez, Jordi Turull, Josep Rull i Joaquim Forn; tres d'ells, companys nostres, diputats d'aquest Parlament.

Les opinions també que avui, davant de la impossibilitat d'abrandar cap fet que les avaluï, pretenen embrutar d'una manera obscena una trajectòria que ha volgut ser rigorosa, transparent, que ve avalada pels fets i que no permetré que cap opinió –i més encara, malintencionada– desmenteixi, per més que alci la veu, per més mitjans que la publiquin. A mi em trobaran aquí les vegades que faci falta, presentant-los els fets, defensant fets.

I acabo recordant el tuit que vaig fer quan vaig rebre l'encàrrec públic de gestionar la Institució de les Lletres Catalanes i també la conselleria de Cultura. Un tuit que em connecta amb les meves arrels més profundes, les dels clàssics, on sempre hi obtinc saviesa i exemplaritat. Vaig fer aquest tuit: «Ser útil pel que es té i el que es pot, és la més bella feina d'un mortal.» Això és Sòfocles, *Èdip rei*, en el vers a Carles Riba. I això he seguit jo en la meua trajectòria pública, que avui he vingut a defensar per petició pròpia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Cinc minuts de descans i reprenem la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i cinc minuts.

El president

Començarem amb la diputada senyora Sonia Sierra, en nom del Grup de Ciutadans. Un minut, que tothom acabi d'entrar i seure. Cada grup disposa, doncs, de deu minuts.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Bona tarda a tothom. Dimarts passat a la tarda va sortir la notícia de que vostè estava sent investigada per trossejar contractes, presumptament perquè vostè havia atorgat a dit tres contractes a un col·laborador seu per un valor de 45.550 euros, però que dividit en tres contractes no arribava cadascun als divuit mil euros, que era la xifra que en aquell moment eximia del concurs públic. Vostè aquí ens ha explicat la seva versió, però, en tot cas, si aquesta investigació arriba a concloure que això és així, estariem davant d'un frau de llei. Però, com això està ara mateix en una investigació judicial, nosaltres no hi entrarem. Però sí que li preguntem: per què va donar tres contractes a una persona que és amic seu?

I ara veurem una mica la trajectòria d'aquest col·laborador de la senyora Borràs. Isaías H. F. va rebre tres contractes de vostè, com ja hem dit, quan estava al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes, entre 2013 i 2018. La veritat és que a aquest Isaías li va caure la grossa quan es va fer amic seu. Per què? Vostè ja el tenia en un grup d'investigació, Hermeneia. I, a més dels contractes que ara s'investiguen, vostè el va contractar com a professor associat en tres cursos universitaris que vostè dirigia; en concret, el màster en Literatura en l'Era Digital, del bienni 2017-2019, el curs de literatura digital i el curs de literatura comparada, ambdós el 2017 i 2018. Quina titulació en concret té aquesta persona per impartir docència universitària als cursos que vostè ha organitzat? Perquè he estat mirant

el quadre docent i no apareix com a doctor en Filologia, ni tan sols com a llicenciat o graduat, que seria el més normal en un professor universitari, sinó que la informació que ens dona és que és el guanyador del segon i tercer Premi Ciutat de Vinaròs de Literatura Digital.

Resulta, si més no, curiós que una persona guanyi dos anys seguits el mateix premi, però que no sabem que hagi guanyat cap altre premi. I qui organitzava aquest premi literari? Oh, sorpresa! Hermeneia, el seu grup d'investigació. I resulta que tres membres del jurat eren triats per Hermeneia, i li donen dos premis seguits a un membre del seu àmbit, de l'àmbit d'Hermeneia. És un «Juan Palomo, yo me lo guiso, yo me lo como» de tota la vida. Això també forma part del seu ADN, senyora consellera? Perquè la veritat és que, veient això, el que queda clar és que vostè és la consellera de la cultura del 3 per cent, la consellera de la cultura dels «xiringuitos» polítics, la consellera de la cultura de l'amiguisme.

I continuem amb el currículum d'Isafas H. F., home de confiança de la senyora Borràs, al qual li han donat contractes i premis literaris perquè aquest currículum no té «desperdici». Ja hem dit que no sabem exactament quina titulació té, però sí que sabem per la premsa que va ser detingut per traficant amb drogues, per defraudar a la factura elèctrica i per falsificació de moneda. Sembla ser que és traficant de drogues i estafador. (*Rialles.*) La veritat és que quines amistats que té la consellera de la cultura del 3 per cent. Jo em remeto al que ha dit la premsa aquests dies.

De veritat creu que el seu amic és la persona més adient per formar els joves universitaris? Perquè la veritat és que fa una por pensar què ensenya en aquests cursos que vostè organitza. Perquè, a més, no és el primer cop que vostè forma part d'un «xiringuito» polític, que és posat en dubte pel seu mal ús dels diners públics. El meu company Héctor a la seva anterior compareixença ja va estar parlant del tema.

Vostè ha format part de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, l'OSIC, que massa sovint no compleix les normes de transparència, objectivitat i neutralitat que ha de tenir l'Administració pública. L'OSIC es dedica a donar subvencions amb criteris arbitraris i sense justificar ni els resultats ni els objectius assolits. Però és que això no ho dic jo, ho diu l'Informe 7/2018 de la Sindicatura de Comptes. L'OSIC és un altre «xiringuito» polític més per concedir subvencions a dit als amics i a les entitats afins al nacionalisme. Els nacionalistes han creat la cultura del «xiringuito» polític, la cultura de la subvenció a dit i la cultura de l'amiguisme. I s'han carregat la cultura moderna i d'avantguarda que havia caracteritzat Barcelona. Barcelona ha deixat de ser un pol d'atracció turística i cultural i ha passat a ser un pol d'atracció per a tots aquells que volen viure del procés.

Com deia a l'inici de la meva intervenció, dimarts a la tarda va sortir la notícia, la investigació dels contractes que van donar al seu amic, i l'endemà vostè es va fer una *tournee* per les principals emissores de ràdio de Catalunya. Crec que la veritat és que a vostè li agraden molt els micros, i això se li ha de reconèixer. A vostè li posen un micro al davant i canta *La traviata*; i això és el que va fer a RAC1, cantar *La traviata*. Va dir, i cito textualment perquè no quedi cap mena de dubte, són paraules textuals: «Ahir, quan vaig parlar amb el conseller Buch i vaig rebre les mostres de recolzament públiques i privades, em va dir que era la policia judicial, que els mossos no m'estaven investigant.» Ara ha tornat a donar una versió diferent. Senyora Borràs, per què va afirmar a RAC1 que havia parlat amb el conseller Buch i ell li havia dit que no l'estaven investigant? Li repeteixo que el que he fet és llegir textualment les seves paraules. Imagini's fins a quin punt vostè va dir una barbaritat, que fins i tot el conseller Buch –que ens amenaça amb prohibir el dret a manifestar-se, que diu que deixa fer les manifestacions perquè, home, en aquesta Constitució que tenim no li queda altre remei que deixar fer manifestacions, que si per ell fos potser no es farien totes– va dir a la seva conselleria que es desmarqués de les seves paraules. Perquè vostè, amb la seva indiscreció, va delatar el senyor Buch, ja que donar-li algun tipus d'informació és revelació de secret.

Llavors, una estona després, va entrar a Catalunya Ràdio i va desmentir el que vostè mateixa havia dit a RAC1. La veritat és que se li va veure molt el llautó, no va colar gaire, però, hi insisteixo, com li agraden molt els micros encara va donar una tercera versió a la SER. I torno a citar textualment, perquè no quedi cap mena de dubte. Obro cita: «Es va donar el cas que jo ahir estava al Palau de la Generalitat i estàvem de costat, i aleshores, perquè el tenia justament al costat, colze a colze, li vaig dir al conseller: “Sembla que se m’investiga.” I diu: “Espera, deixa’m que miri”. I, llavors, diu: “No se t’investiga, però, vaja, que hi ha secret de sumari, i, per tant, jo no en sé re.”» Tanco la cita.

Si vostè va parlar, com va dir vostè mateixa a una entrevista, amb el conseller dimarts, va ser al matí, perquè en la mateixa entrevista de Catalunya Ràdio vostè explica que és que tenia un dia molt atapeït, que havia començat el dia a Consell de Govern i havia acabat a Móra d’Ebre. I en aquesta entrevista també diu que en tot el dia no havia rebut cap informació. Si tenim en compte que fins a la tarda no es va saber res d’aquesta investigació, com és possible que vostè dimarts al matí ja sospités que estava sent investigada? Són les seves paraules textuais a Catalunya Ràdio.

Per què va donar tres versions en un mateix matí? Quina informació li va donar exactament el senyor Buch? La conversa va ser en persona, com diu vostè, o per WhatsApp, com va dir el conseller Buch? Perquè vostès no només menteixen, sinó que és que es comporten com si les institucions fossin seves, fins al punt que es creuen propietaris de Catalunya, i vostè treu pit de tenir informació privilegiada. Només des de la impunitat del que ha fet tot el que ha volgut aquests anys sense que li passés res es pot actuar d’aquesta manera. Vostès es pensen que poden fer tot el que volen sense pagar cap preu. Després venen les sorpreses i «és que l’Estat és molt dolent i és el mal personificat». Miri, vostè és la consellera de la cultura de la impunitat. Pero parece claro que le han pillado con el carrito del helado. Y cuando ha querido aparecer como una *consellera* sin mácula, todavía la ha liado más y encima ha puesto en entredicho al *conseller* de Interior.

Mire, es obvio que el cargo le viene grande, que usted donde se mueve bien es en el terreno de la cultura del 3 por ciento, de la cultura de los chiringuitos políticos, en la cultura del amiguismo y en la cultura de las subvenciones y los contratos a dedo. Mire, no esperamos nada bueno de usted al frente de la *conselleria* de Cultura. Su Gobierno es el que se abraza, el que se hace fotos abrazados con Bentanachs; ese mismo que mató a catalanes por sus ideas políticas, el mismo que impidió un acto sobre Cervantes, que impidió que hablara un hispanista francés de reconocido prestigio sin que usted dijera nada. ¿Qué defensa va a hacer usted de la cultura si no ha sido capaz de defender un acto de homenaje a *El Quijote*, que se boicoteó, que no se pudo hacer, y usted no dijo nada? Y allí estaba Bentanachs, con el que su Gobierno se hace fotos. ¿Qué vamos a esperar de usted? Nada, en absoluto; nada bueno.

Cuesta mucho trabajo imaginar que usted vaya a trabajar por una cultura moderna, creativa, arriesgada, innovadora, transgresora, porque usted ha vivido muy bien de los chiringuitos políticos, usted y sus amigos. (*Rialles*.) Porque eso se lo reconocemos, señora *consellera*, ser su amiga es un chollo. Ya lo hemos visto con este señor y lo vemos, también, que viene aquí y lo primero que hace es pedir dinero para el organismo en el que estaba usted y que imagino que aspira a volver, y ya se asegura que van a tener una buena financiación. Mire, nosotros queremos una cultura de todos y para todos, no una cultura para usted y sus amigos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada Sierra. Jo els pregaria que quan es referissin a tercers persones hi hagués sempre una presumpció d’innocència: «el presumpte imputat», i no donessin per culpable a qui sigui.

Té la paraula el diputat Bruguera, en nom del Grup Socialistes.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputades i diputats, bona tarda. Com ha fet la consellera, jo també vull començar amb un petit preàmbul. Des del dimarts de la setmana passada fins avui, sobre aquesta qüestió –ho dic per algun comentari que vostè ha fet, no m’hi he pas sentit alludit, però, allò, com diuen, *por si las moscas*–, jo no he fet ni un tuit sobre el tema, eh?, jo no he escrit absolutament res. Com a diputat del Parlament de Catalunya, he cregut que la meva obligació era demanar la seva compareixença, cosa que vaig fer el mateix dimecres, i que, per tant, el primer lloc on havia de parlar, perquè era la meva obligació en exercici de les meves competències com a diputat al Parlament de Catalunya i, per tant, de control a l’executiu i de control, per tant, a l’honorable consellera de Cultura, havia de ser aquí i en aquesta casa i en aquesta comissió, que és on parlo per primera vegada. I, efectivament, es tracta, com vostè ha dit i hi estic totalment d’acord, de sotmetre’s, per tant, a l’escrutini i als mecanismes de control, que és el que jo intentaré fer a partir d’ara.

El grup parlamentari que represento, el Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar va sol·licitar dimecres de la setmana passada, com ja he dit, el dia 28 de novembre, la seva compareixença perquè vingués a donar explicacions sobre la informació que vostè hagués pogut rebre de part del conseller d’Interior sobre una investigació judicial que la podia afectar directament; concretament, sobre presumptes irregularitats comeses en la seva gestió al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes. I, efectivament, les seves primeres declaracions als mitjans de comunicació donaven a entendre una suposada revelació de secret, una possible filtració d’informació sobre un tema declarat pel jutjat com a secret de sumari. I, per tant, es produïa, des del nostre punt de vista, una evident contradicció entre el que vostè afirmava als mitjans de comunicació i sobre el que li havia dit a vostè el conseller d’Interior, i les pròpies declaracions contradictòries amb aquestes del mateix senyor Buch, que negava les afirmacions que vostè li atribuïa.

I, per tant, aquest era l’objecte de la nostra petició de compareixença. I, per tant, en aquest sentit, consellera, li vull repreguntar –vostè hi ha fet referència– si ens ho pot explicar amb més detall perquè, francament, les seves explicacions no ens han convençut, i a més a més li recordo que està en seu parlamentària.

Nosaltres no volíem anar més enllà, almenys de moment. No volíem entrar en el fons del tema, és a dir, en les presumptes irregularitats i tractes de favor comesos a la seva etapa com a directora de la Institució de les Lletres Catalanes. Ho pensàvem deixar, en tot cas, per a més endavant, en funció dels resultats de la investigació judicial o de les informacions que sorgissin. Però és clar, vostè, amb la seva compareixença d’avui, a petició pròpia, i cito textualment, «sobre la seva activitat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes», ens obliga a entrar en el fons del tema, cosa que nosaltres..., no era la nostra pretensió en absolut. És vostè la que s’hi ha posat, diguem-ne, i que ha volgut comparèixer, precisament, per donar explicacions sobre la seva activitat, sobre la seva gestió al front de la Institució de les Lletres Catalanes. I, per tant, ens obliga, i ho faré a partir d’ara, de posar-nos a entrar en aquest tema, cosa, ho repeteixo, que no era, almenys, d’entrada, la nostra intenció.

Les informacions periodístiques aparegudes entre ahir i avui, si fossin certes, confirmarien que, efectivament, plana la sospita, com a mínim, la sospita i el dubte raonable sobre possibles tractes de favor cap a persones properes a vostè. I, per tant, en aquest sentit –i li pregunto i li prego, per favor, són preguntes senzilles, no cal que em citi Cervantes ni cap filòsof, només la resposta, em sentiré per contestat si em diu «sí» o «no»–, les preguntes que li formulo són les següents:

Quina és la seva relació o ha estat la seva relació amb el senyor Isafas H. F., a qui presumptament va adjudicar tres contractes, trossejant-los i sense concurrència pública, és a dir, sense la necessària transparència? Els hi va adjudicar? Sí o no?

Li consta que, després de la darrera adjudicació, aquesta persona fos detinguda per activitats presumptament il·lícites, segons informa *El Periódico*? Sí o no?

Aquest senyor ha col·laborat amb vostè en màsters o cursos organitzats i dirigits a la Universitat de Barcelona per vostè? Sí o no?

Aquest senyor ha format part del grup Hermeneia? Sí o no?

Quina és o ha estat la seva relació, consellera, amb els premis Ciutat de Vinaròs de Literatura Digital? Vostè els va promoure? Sí o no? És veritat que fins a tres ocasions els va guanyar el senyor Isaías H. F.? Sí o no? Simplement.

Aquestes són algunes de les preguntes i dubtes raonables que li demanàriem i li pregaríem que vostè aclarís. Perquè hi ha una cosa real i evident, i és que hi ha una investigació judicial. Això és un fet. Això no és una presumpció, no és un presumpte, no és un «si...», no és un condicional, eh?, és una realitat. Hi ha una investigació judicial declarada secret de sumari. Per tant, fins allà on vostè pugui, li demanaria que ens respongués aquestes preguntes, ho repeteixo, amb un sí o un no. I li torno a recordar que estem al Parlament de Catalunya i que, per tant, en seu parlamentària.

I vaig acabant, anunciant, precisament..., i l'agafo pel mot, eh?, quan vostè ha parlat de transparència i de sotmetre's als escrutinis i mecanismes de control, etcètera; l'agafo pel mot i, per tant, anuncio, tanmateix, que li sollicitarem per escrit informació i documentació sobre les convocatòries de beques i ajuts realitzats per la Institució de les Lletres Catalanes, entre el 2013 i el 2017; també sobre els contractes adjudicats per la institució; també sobre les beques i ajuts concedits, i també sobre les beques per a viatges a l'estranger concedides en el mateix període 2013-2017.

Ho repeteixo, no volem prejutjar re; simplement, volem tenir la informació i la documentació suficient per fer-ne la valoració política, que és el que ens correspon a nosaltres.

I també li anuncio, i anuncio a la comissió, que registrarem aquesta tarda mateix la sol·licitud corresponent perquè la Sindicatura de Comptes realitzi un informe de fiscalització sobre els contractes, adjudicacions, beques i ajuts de la Institució de les Lletres Catalanes, entre 2013 i el 2017, sobretot tenint en compte que l'últim informe de fiscalització realitzat per la Sindicatura de Comptes sobre la Institució de les Lletres Catalanes data del 1992; per tant, des d'aleshores, diguem-ne, ha plogut, ha passat molt de temps.

I aquestes són les qüestions que nosaltres volíem plantejar. I, francament, consellera, les sospites que hi ha em porten a una última reflexió, que em preocupa, i em preocupa molt: si aquesta és la república que volen construir, consellera, si aquesta és una república d'amics, parents i coneguts, si és així, almenys la meua i la nostra no ho és.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat Bruguera. Té la paraula la diputada Elisenda Alamany, del Grup Catalunya en Comú Podem.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats i diputades. Miri, hi ha una generació allunyada de les institucions, allunyada dels partits polítics, també, o que s'ha sentit molt aliena a les institucions i als partits polítics durant molt de temps, perquè creu que els polítics no han estat honestos, perquè creuen que moltes vegades s'han embutxacat diners que no eren seus, perquè han respost a interessos que no eren seus i, per tant, que han comès corrupció. I també és veritat que n'hi ha d'altres, que hi ha molta gent que també està desencisada amb això perquè creu que no s'han gestionat bé els recursos, i crec que són dos debats diferents. I jo em centraré en aquest segon.

Hi ha molta gent que creu que hi ha gent que està ocupant càrrecs públics que no és la millor, o hi ha gent que pensa que s'adjudiquen encàrrecs i que, segurament,

no són els més competents. Hi ha gent que creu que la classe política, durant molt de temps, no ha estat a l'altura, i, per tant, per saber si ha estat a l'altura, el que ens tocaria és analitzar, amb resultats, què es fa amb els recursos de tots i de totes. És a dir, que la nova política no és només que s'acabi la corrupció, sinó que hi hagi no només els més honestos, sinó els més solvents. Allò que deien del «Govern dels millors», alguns, nosaltres volem que hi hagi els millors, però els millors que responguin a les necessitats de la gent, els millors que donin resposta a les demandes de la gent.

I, per tant, avui, la intervenció del meu grup, com que no vull repetir-me sobre les qüestions que s'han comentat amb el conseller i les converses amb el conseller d'Interior, jo em centraré, bàsicament, a preguntar-li si la feina que es va fer es va fer i, sobretot, si la va fer el millor.

I, per tant, començo d'aquesta manera. Juny de 2015, octubre de 2016 i 3 de febrer de 2017, no? Aquests són els tres encàrrecs que es van fer a una persona, no?, a qui se li van adjudicar tres projectes que sumen 45.550 euros. I les preguntes són:

Aquesta feina es va fer? La Institució de les Lletres Catalanes va quedar satisfeta amb la feina que es va fer? Quins criteris s'estableixen per valorar la qualitat de la feina que es va fer aleshores?

Si em poso en el paper de la gent, jo voldria saber què s'ha fet amb aquests 45.550 euros. S'han portat a terme altres debats, en seu parlamentària; jo em poso en el lloc de la gent. Què s'ha fet amb aquests 45.550 euros? I, per tant, es va fer tot allò que se li demanava? Quins criteris es van establir abans i després, per valorar que aquesta feina es feia correctament?

Aquesta persona a qui es va adjudicar aquest encàrrec era la millor persona per destinar aquests 45.550 euros, que surten de la butxaca de la nostra ciutadania per anar a parar a un encàrrec per a la Institució de les Lletres Catalanes? I quins criteris es van utilitzar, es van establir per triar aquesta persona?

Jo crec que són preguntes concretes. Crec que moltes vegades hem parlat d'això, de la nova política i la nova època, que ha de deixar enrere moltes males pràctiques –males pràctiques–, que s'han dut a terme en el passat. I crec que la nostra funció, en seu parlamentària, és fiscalitzar els resultats, poder traçar on van anar a parar aquests 45.550 euros i si es va fer una feina de qualitat, que, en definitiva, doni un servei a la gent, que en pugui gaudir.

Per tant, si pot respondre aquestes preguntes...

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Alamany. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, el diputat Santi Rodríguez, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, una primera consideració amb relació a la seva compareixença en el dia d'avui, també una mica fruit de les peticions que s'han fet amb relació a les intervencions. No estem aquí per parlar de la Institució de les Lletres Catalanes perquè se'ns ha obert el sol un bon dia i diem: «Ara veurem..., o tenen interès en saber què ha passat o què hi ha a la Institució de les Lletres Catalanes.» No, és fruit d'unes informacions que apareixen i també d'unes declaracions de la mateixa consellera. I, en aquest sentit, hi han dos grups parlamentaris, no el nostre, però sí hi han dos grups parlamentaris que demanaven la seva compareixença, el socialista i el de Catalunya en Comú Podem. És vostè que demana la compareixença a iniciativa pròpia dos dies més tard, i després d'haver sentit la seva compareixença, exactament, per explicar el mateix que li demanaven els dos grups parlamentaris que ho havien sol·licitat. Simplement, constatar-ho, perquè jo crec que, home, alguna cortesia hagués estat atendre la petició d'aquests grups d'intervenir en primer lloc, com a sol·licitants que havien estat.

En segon lloc, i ja entrant formalment en la seva compareixença. Escolti'm, vagi per endavant la presumpció d'innocència, completament; vagi per endavant, presumpció d'innocència, completament. Perquè, miri, si no fos així, si nosaltres tinguéssim elements per acusar-la d'absolutament res, li asseguro que no estariem aquí, estariem a la fiscalia denunciant els fets que nosaltres coneguéssim que són irregulars. Per tant, com estem aquí i estem davant d'una compareixença seva, vagi per endavant aquesta presumpció d'innocència.

Ara, escolti'm, doncs, sí, sembla que hi ha una investigació judicial oberta. Dic «sembla». Nosaltres sabem el que s'ha publicat, sabem el que vostè ha dit. Vostè potser té alguna informació més, perquè li ha comentat el conseller d'Interior, que nosaltres no tenim, perquè li deu haver comentat a vostè, segons vostè mateixa ha dit; no ens ho ha dit pas a nosaltres, no s'ha dit en els mitjans de comunicació, però sembla que hi ha una investigació judicial oberta. Però si hi és, que sembla que sí, el que sí que em veig en condicions d'assegurar-li és que aquesta investigació judicial no està oberta ni per motius ideològics ni per motius d'opinió. No. Deu ser per altres motius, que desconeixem, nosaltres els desconeixem. Però jo li puc assegurar, desconeixent-ho, li puc assegurar que no és ni per motius ideològics ni per motius d'opinió. I deu ser perquè algun indici algú deu tenir amb relació a alguna cosa que ha passat. Algú deu tenir algun indici i per això hi ha una investigació oberta, no? I, per tant, amb tota la prudència, amb tota la presumpció d'innocència, jo crec que és legítim que els grups parlamentaris ens preocupem i ens ocupem de quin ha estat el focus d'aquesta notícia, que són unes determinades adjudicacions.

I, aquí, vaig a l'últim element que jo volia posar al damunt de la taula. Vostè ens dirà que són unes adjudicacions que, tot i que es podien haver fet directament, doncs s'han fet a partir d'una concurrència d'ofertes, a partir d'avaluar altres alternatives, etcètera. Jo no li diré que no, però sí que li diré «no ho sé». Jo m'he d'atendre a allò que diu, precisament, el portal de la transparència. El portal de la transparència diu que el procediment és menor. Per tant, com a procediment menor, en principi, la informació pública que tenim i de la que gaudim és que són adjudicacions directes –directes. Vostè em diu: «Hi ha concurrència de...» Bé, doncs, d'acord, vostè ho diu. Però la realitat és que la informació pública és que és un contracte menor i, per tant, com a contracte menor, no hi ha necessitat de que hi hagi concurrència d'ofertes, ni avaluació, ni un procediment negociat, sinó que són adjudicacions directes.

I, escolti'm, la situació davant de la que estem... Hi ha hagut un canvi de la Llei de contractes públics, i, precisament, un dels elements en el que es fa més èmfasi en aquesta nova Llei de contractes públics és, precisament, intentar evitar el que malauradament era una pràctica massa habitual, que era, precisament, el fraccionament de contractes menors. I per això hi pot haver aquest dubte. No l'acuso de res, eh?, però dic, i escolti'm: «I per això hi pot haver aquest dubte»; dubte que s'estén quan, home, escolti'm, doncs, un va coneixent una certa relació que hi ha entre la persona adjudicatària i la que en aquell moment és la directora de la Institució de les Lletres Catalanes, i una mica en la trajectòria històrica, no?

I, escolti'm, doncs, miri, un dels treballs és la creació d'una web de l'Any Bertrana, de l'any 17; estem a l'any 18. Jo no he sabut trobar-la. No vull dir res. Simplement, vull dir que no dec tenir les habilitats suficients com per trobar aquesta web que va costar setze mil euros. No he tingut les habilitats suficients com per trobar-la. És igual.

Ja demanarem els expedients per tal de comprovar si efectivament tots aquests treballs que van ser adjudicats, doncs, s'han dut a terme, i s'han dut a terme amb el nivell de qualitat suficient. Nosaltres, simplement, el que li demanem és que ens expressi vostè –jo crec que ja li han preguntat amb suficient claredat la resta de grups parlamentaris que han parlat fins al moment–, escolti'm, si aquests treballs s'han dut a terme, s'han dut a terme a satisfacció de la institució i, per tant, com-

plint els requeriments que des de la institució se'ls exigia en el moment en què van ser adjudicats.

I, escolti'm, tant de bo sigui l'últim dia del que haguem de parlar d'aquestes contractacions. Seria un bon senyal.

El president

Gràcies, diputat Rodríguez. Explicar-li que el dilluns, quan vam organitzar l'ordre del dia d'aquesta comissió, érem conscients que hi havia dues peticions de grups i la intenció de la mateixa consellera, i que a través dels serveis administratius ens vam posar en contacte amb els dos grups per dir si era convenient fusionar-ho i fer-ho d'aquesta manera, perquè acceleràvem els tràmits. No és que hagin estat vies diferents, sinó que hem aprofitat que era una iniciativa de la mateixa consellera per anticipar tota la tramitació.

Santi Rodríguez i Serra

No poso, ni molt menys, en dubte això. Simplement, jo he referit aquesta qüestió amb relació a que els grups que havien demanat la compareixença havien demanat de poder intervenir en primer lloc, fruit de que havien fet la sol·licitud en primer lloc, i algun grup ha desestimat aquesta opció. Crec que era una qüestió de cortesia, veient com havia anat la petició de compareixences d'uns i altres.

Gràcies.

El president

D'acord. Jo he aprofitat per explicar-ho. Té la paraula la diputada Jenn Díaz, en nom del Grup Republicà.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellera, en primer lloc, i vagi per endavant que el Grup Republicà li volem transmetre tot el nostre suport. La demostració que aquesta compareixença d'avui és política, i en realitat hi ha alguns grups que no volen aclarir les informacions que han aparegut a la premsa, és que no han parlat tots els portaveus habituals d'aquesta comissió. Alguna companya ha vingut expressament a fer la seva intervenció més aviat mediàtica que parlamentària, i voldria deixar-ne constància.

El Grup Republicà creu que la corrupció, en totes les seves formes possibles, és un tema prou seriós, que no el podem convertir en una cacera de bruixes. I per això sempre condemnarem qualsevol forma de corrupció de la que en tinguem constància; sempre ho hem fet i sempre ho farem. Demanarem responsabilitats sempre i a tothom, però volem ser curosos i rigorosos.

Ara bé, tants cops com ens han demanat que no vinguem al Parlament a fer la feina dels jutges, també estaria bé que alguns grups no fossin tan selectius a l'hora d'assenyalar. Sempre que s'hagi de denunciar la corrupció, en la forma que sigui, hi insisteixo, contractes, diners, el que sigui, allà on sigui, ens hi trobaran. Demanem uns mínims, però, que s'hagi demostrat que allò que ha aparegut a la premsa hagi tingut el seu recorregut judicial i, finalment, puguem parlar sobre veritats i no sobre especulacions.

Creiem que és de rebut posar-ho sobre la taula. En aquest país, darrerament, sembla que ara tothom ha de demostrar la seva innocència i no pas al revés, com seria d'esperar. I lamentem que, abans d'hora, vostè hagi de venir a donar explicacions, malgrat sigui per petició pròpia, tot i que hi havia les dues sol·licituds. Tot i així li agraïm el gest, que l'honora.

El que no permetrem de cap de les maneres és que no siguem coherents. Aquells que han donat suport i han sigut la crossa del Govern més corrupte d'Europa, lliçons, les justes.

Li volem reconèixer també la tasca que va fer al capdavant de la institució, que ens consta que va ser molt bona, i aquí en tenim una bona representació. I esperem

que aquest enrenou no posi en qüestió ni la feina que s'hi fa a la institució, perquè no s'ho mereix, ni a la cultura d'aquest país, que ens defineix, que la volem neta i com, de ben segur, també ho fa la consellera.

Seré molt breu. Poca cosa més a dir. Reiterar el nostre suport a la consellera. I desitgem, suposo que com tothom, que la propera vegada torni a la Comissió de Cultura per parlar del que ens ocupa a tots i totes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Díaz. Té la paraula el diputat Francesc Ten, de Junts per Catalunya.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera. Jo faré un preàmbul, també. Avui que és vigília de la Constitució, el nostre grup volem donar suport als exiliats, als presos i als presos polítics en vaga de fam, que veuen els seus drets d'empara conculcats, els seus drets polítics, els seus drets individuals trinxats, i que l'única manera de defensar-se des de la presó és amb aquesta eina extrema de la vaga de fam. I això és un atac a la democràcia i al que això significa. I per això vull una república, perquè no ens passin coses com aquestes.

Dit això, consellera, jo li agraeixo profundament que, per iniciativa pròpia, a petició pròpia, hagi vingut avui en aquest acte d'honestedat, valent, d'honorabilitat, de noblesa, a explicar-nos, com diu la convocatòria, «la seva activitat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes».

Just la setmana passada, sí, teníem Comissió de Cultura, i aquí hi van haver altres compareixences. Podríem haver allargat això, esperar, fer el pont, però vostè ha volgut, ha insistit, com més aviat millor, per esvair qualsevol ombra de dubte i sotmetre's a aquesta sessió de control. Això és un gest important que nosaltres, evidentment, valorem i que això... Vol que li digui una cosa, consellera? A mi no m'estranya que ho hagi fet, perquè això va d'acord i en consonància amb la seva trajectòria, amb el seu impecable currículum acadèmic, amb la seva trajectòria docent, amb la seva trajectòria humana i amb la gestió que hem tingut al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes. No podia ser d'una altra manera, que vostè vingués aquí a explicar, a retre comptes, amb generositat, com sempre ha fet al capdavant de les lletres catalanes.

Vostè avui fa un acte de llenguatge i de veritat, i això és molt important pels temps que corren i per algunes de les afirmacions que s'han sentit, que fan un poti-poti terminològic entre la presumpció d'innocència i la concurrència pública, i els contractes menors. Vostè ho ha explicat molt clarament; la situació, tècnica-ment, és la que vostè ha explicat. No cal, després, fer una escudella, amb tot això, barrejada, per ampliar aquesta ombra de dubte i fer que les coses no siguin com són, sinó com alguns voldrien que fossin, que són.

Vostè, consellera, amb la seva trajectòria i amb gestos com el d'avui ha aconseguit una cosa que en el sector és molt important: un gran suport en el sector cultural. Un sector dur, un sector a vegades intransigent, però nosaltres valorem molt aquest suport del sector, aquest màxim suport del sector que té, i que és molt important per continuar endavant amb la seva feina.

Ens agradaria que avui haguéssim vingut a parlar dels programes que vostè, al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes, ha liderat: a les aules, «Lletres a les aules». Però no, hem vingut a escoltar algunes..., vostè ha hagut de venir a defensar-se d'acusacions infundades i desafinades. No podem sentir la seva activitat al capdavant de les lletres catalanes en tot el món escolar, en el món dels joves, quina ha estat i quina és. No podem tenir un resum de les memòries de la Institució de les Lletres Catalanes. No podem saber quants creadors s'han vist afavorits per la Institució de les Lletres Catalanes. No podem saber quines obres ha ajudat a fer i a cons-

truir, i a fer literatura i a fer cultura, i a tirar endavant aquest país des de la cultura la Institució de les Lletres Catalanes. No sabem quins programes internacionals vostè avui hauria vingut a explicar-nos aquí ni, en els Països Catalans, quina participació ha fet la Institució de les Lletres Catalanes.

I no podem saber això avui perquè a vostè l'acusen sense proves. I això forma part de la terrible situació excepcional que vivim. I em temo que aquest és el tema; i em temo que no m'ho temo, que és aquest el tema, directament. Vivim una situació d'enganys, de falsedats, d'ombres de sospita, d'acusacions, de no respectar la presumpció d'innocència, amb tot el que això significa. I aquest és el vermut, però el segon plat després és, com he dit, la manca de llibertat, l'exili, els presos, els presos polítics, vagues de fam...

Són informacions falses, indocumentades, enmig d'una guerra bruta mediàtica, enmig d'una persecució sistemàtica en la qual tot s'hi val. Però, consellera, s'equivoquen, perquè amb vostè les opinions, els fets, les conviccions són fortes; en el seu currículum, com ja he dit, són fortes i altes, tal com ho és la Institució de les Lletres Catalanes en el seu sentit més històric, des de l'any 37, amb la represa de fa trenta anys, fins avui. I aquest també és el tema, anar en contra no només de les persones sinó també de les institucions i del Govern del país. Volen espectacularitzar, volen enganyar, desgastar les persones i les institucions i el Govern que representen, manipulant, fent titulars de poc nivell, fins i tot poc ocults –perdoni que l'hi digui–, però en aquest camí no ens hi trobaran, evidentment. Aquest camí no és el que hem triat nosaltres, és absolutament un altre camí ben oposat. No estarem per la guerra bruta mediàtica ni per campanyes de desgast, estem per la cultura, per tirar endavant la creació.

I li agraïm –i acabo– profundament les seves explicacions, les explicacions pel que no ha fet, retre comptes del que heu fet i del que havíeu de fer, i, com heu dit ja, no pas del que diuen que havíeu de fer.

Moltes gràcies, consellera.

El president

Gràcies, diputat Ten. Ara té la paraula la consellera per respondre les preguntes, durant un màxim de trenta minuts, i després els grups podran fer una segona intervenció d'un màxim de cinc minuts.

La consellera de Cultura

Molt bé, intentaré anar per ordre. Senyora Sierra, a veure, com l'hi dic. Jo li he explicat tot, i després de la meua explicació, que vostè no sé si m'ha escoltat, jo vull pensar que sí, però em diu: «És que estaria davant d'un frau de llei.» Jo li pregunto: quin? Perquè he vingut a explicar el procediment; he vingut a parlar del que he llegit a la premsa, perquè insisteixo que no tinc cap notificació oficial sobre si se m'està investigant, sobre què se m'està investigant, sobre qui m'està investigant. I l'únic que he pogut llegir és que suposadament he adjudicat a dit. I vostè diu..., i jo he explicat que ni a dit ni suposadament, que s'ha adjudicat i s'ha fet en tres exercicis diferents aquestes informacions que han sortit publicades. I s'ha fet d'acord amb la Llei de contractes, i ha passat la intervenció pública i ha estat auditat *ex ante* i *ex post*. I jo li pregunto: davant de quin frau de llei ens trobem?

Però després diu..., clar, potser sí que els ha tocat la grossa als meus amics, pel fet de ser-ho. Bé, espero que els meus amics pensin que els ha tocat la grossa pel fet de ser els meus amics. Però aquesta persona «que és amic seu», això ho ha llegit vostè a algun lloc? Perquè, que jo ho hagi vist, ha dit, s'ha escrit que és col·laborador meu. No tots els meus col·laboradors són amics meus. Espero que puguem fer una anàlisi del llenguatge acurat, i dir «amic» no és dir «col·laborador», i dir «col·laborador» és «amic». Hi pot haver amics que són col·laboradors? Sí. Hi pot haver amics...? Però no..., llegir «col·laborador» pressuposa que vostè decideixi que és un amic meu per poder dir «amiguisme». És que, clar, es mouen en un quadrilàter en què sempre hi

ha els mateixos conceptes. Llavors, surtin, el món és gran. «Els límits del meu món són els límits del meu llenguatge.» Ho sento, perquè torno a fer una cita de Wittgenstein, però si no puc citar autors del món de la cultura a la Comissió de Cultura no sé on els podré citar; llavors, els cito.

A veure, «la consellera de Cultura del 3 per cent». És que... Vostè no va molt forta en sintaxi. Jo he intentat explicar-li les coses. Vostè va dir un dia: «A veure, jo li diré subjecte, verb i complement.» I va començar: «És vostè...» Malament. «És», quin subjecte és «és»? Bé, és igual. «La consellera del 3 per cent»: deu ser del 3 per cent del pressupost. Se m'ha dit que demano molt i soc agosarada perquè demano el 2 per cent del pressupost per a la cultura. I vostè diu que soc la consellera del 3 per cent. Les meves més cordials enhorabones, perquè tant de bo aconseguim..., i espero que ens estigui escoltant el conseller d'Economia i vicepresident del Govern i li transmeti que Ciudadanos està pel 3 per cent a la cultura en aquest país, perquè jo m'hi sumo, i espero que tots els presents també ens hi afegim.

«Qui és Isaías H. F.?» Vostè diu que és professor associat. Vostè, teòricament, ve del món universitari. Els màsters no tenen, sobretot els que no són propis, és a dir, perquè també la gent pensa que el títol oficial vol dir que és un títol..., que quan no és oficial és que ja és fraudulent. No. Hi ha màsters oficials que són els que donen compliment a la completesa del procediment de grau i de postgrau, i aquests són uns màsters que es diuen «oficials», i a uns determinats preus. I després hi ha els títols propis que ofereixen totes les universitats, les més prestigioses del món, i que tenen a veure amb una implementació social, específicament professional, determinada. És aquest el cas del màster en Literatura en l'Era Digital. I no té per què tenir professors associats. Es fa una contractació. I en el cas del professor en concret, Isaías Herrero, m'agradaria fer una crida a tots els que han estat alumnes del professor Isaías Herrero, perquè donin comptes de quina és la seva feina, com l'ha feta, amb quin grau d'excel·lència i professionalitat, i, per tant, que té al seu càrrec un encàrrec fet per la seva professionalitat.

Vostè diu: «No sabem quina formació i quina titulació té.» Doncs investigui. Investigui quina formació i quina titulació té, perquè té la formació i la titulació per poder fer la feina que se li ha encarregat que faci.

Un premi literari. «És que no n'hi han d'altres? El premi literari digital...» Sí, sí, és que no n'hi ha d'altres. És que només hi ha el premi literari i va ser durant un temps, perquè en aquells anys posar en marxa un premi de literatura digital quan ningú sabia què era la literatura en l'entorn digital va ser una tasca titànica. Vam aconseguir que l'Ajuntament de Vinaròs hi apostés. I des del grup de recerca, des de la Universitat Oberta de Catalunya i des de l'Ajuntament de Vinaròs vam posar en marxa això per fer la difusió. Li sona el retorn social de la cultura? Li sona la missió que té encarregada la universitat de sortir a extramurs i transmetre informació i formació? Doncs això és el que hem estat fent. La vida privada, això sí, dels meus col·laboradors no és de la meva incumbència, i em sembla que la de ningú.

Per tant, tota la feina que es va encarregar a una persona de la qual tinc coneixement per la seva feina professional ha estat feta amb aquests estàndards de professionalitat. A vostès, clar, els encanta fer de jutges, però és que no arriben ni a xèrif del Playmobil.

I m'agradaria que intentessin no barrejar naps amb cols sistemàticament. Dir-me que jo formo part d'un «xiringuito» que és l'OSIC és ser molt agosarada, senyora Sierra. L'OSIC és l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, i jo n'he format part durant els anys que he estat al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes precisament perquè és des d'on es gestionen de la manera menys arbitrària, que és el que vostè dona a entendre amb les seves paraules –possible–, els ajuts públics, els diners que van destinats a que es pugui dur a terme activitat cultural arreu del país. I es treballa amb uns índexs de satisfacció molt grans.

I naturalment que, al Síndic de Greuges, a la Sindicatura de Comptes, tothom que vulgui fiscalitzar –i ha de tenir l'obligació de fiscalitzar les eines de les quals ens dotem per gestionar la cosa pública– ens ha de fer les recomanacions, i fa en l'OSIC com a tots els altres instruments que té l'Administració, totes les recomanacions, només faltaria, per mirar de fer que cada cop sigui i funcioni millor. Però d'aquí a pretendre fer creure que tota la feina que es fa en l'OSIC és fraudulenta, és molt greu. Està posant en dubte l'honorabilitat de moltes persones, de moltíssimes persones que hi treballen, tots els treballadors de l'OSIC, però totes les persones que hem format o formen part de l'òrgan de gestió de l'OSIC.

Vostè ha parlat de les subvencions. És que jo..., no m'ha agradat mai ni tan sols la paraula «subvenció», i qui em conegui sap que jo he sempre he dit, he parlat d'inversió, no de subvenció. No m'ha agradat mai la cultura de la *subvenció*, i vostè ara resulta que em converteix en la consellera de la subvenció i el «xiringuito». Vostès em veuen a tot arreu, però, bé, això és un problema... Hi ha gent que veu coses a tot arreu. No ho sé.

M'ha dit, textualment: «A vostè li agraden molt els micros.» Doncs, miri, per agradar-me molt els micròfons..., quan jo abans d'entrar en la gestió de la cosa pública treballava, de manera habitual, a més a més de la meva ocupació universitària, a mitjans de comunicació que deixo –sense necessitat de que calgués fer-ho– per formar part de la gestió de la cosa pública. Si tant m'haguessin agradat els micròfons... Que «canta *La traviata*», això ja em sembla, doncs, agosarat. A vegades, és veritat que, emportada per un *raptus* didàctic, m'he vist en situacions de cantar fins i tot l'Ofèlia de Shakespeare, però *La traviata* no; encara no.

Jo no canto ni tampoc faig cantar a ningú. I ha esmenat el conseller Buch i, no sé, n'ha parlat després, ens ho ha repetit en castellà per si no ho havíem entès en català. Jo ho havia entès la primera vegada. Ho he intentat explicar, puc anar fins i tot al fragment mateix en què ho he intentat dir. Ho repetiré, eh? He dit que si no vaig ser prou clara, i la meva obligació és expressar-me sempre amb la màxima claredat, i he de reconèixer que no em vaig explicar prou bé davant dels mitjans, perquè quan parles en quatre entrevistes seguides no sempre dius el mateix, per aclarir-ho, com ja ho vaig fer des de llavors, i hi insisteixo, el que em va dir el conseller Buch és l'únic que em podia dir, que els Mossos actuaven com a policia judicial i que hi havia secret de sumari. L'única informació que em va donar el conseller i que s'ha volgut passar per informació privilegiada és que no em podia donar cap informació perquè no la tenia, perquè no la podia tenir, atès que s'havia decretat el secret de sumari.

No parlaré de qui es fa fotos amb qui, eh?, perquè hi han moltes fotos. Jo me'n faig moltes, afortunadament, amb molta gent que me'n demana de fer, i ho faig amb tot el gust. Però hi ha molta gent que es fa fotos amb algunes companyies que després també, a vegades, se'n penedeixen.

Senyor Bruguera, a veure, jo..., la veritat, quan vostè ha començat fent referència al perquè de la compareixença, jo ho he volgut dir. Jo no tenia constància de les seves peticions. Tenia constància, perquè ho vaig llegir en un tuit, de que Ciudadanos demanaria la meua compareixença, i vaig dir: «No, és que no caldrà, perquè ja compareixeré jo.» Això ho vaig dir en roda de premsa, després d'haver sortit de presentar l'Informe de política lingüística. Però he demanat el motiu perquè no en tenia constància, i, llavors, el president de la comissió m'ha facilitat aquí l'inventari de les iniciatives en comissió, però jo he volgut demanar-li a la diputada Alamany perquè no en tenia constància.

Per tant, jo ho he fet amb independència. És a dir, li estic dient que ho desco-neixia. Només coneixia la petició de Ciudadanos. Per això he volgut saber, vostè ja m'ho ha dit, en quins termes volia fer la sol·licitud. M'ha dit que havia demanat amb relació al conseller Buch, però, en canvi, li he demanat a la diputada Alamany perquè m'aclarís en quins termes ho havia fet ella. I, llavors, he dit: «Ah, doncs, si és per parlar de la gestió de la institució ja és per al que jo vull venir a comparèixer.»

Vostè em demana que digui «sí» o «no», i llavors em diu: «És que hi ha una investigació judicial..., no és presumpta...» Però després em diu: «Digui-ho fins allà on vostè pugui.» Jo ja he intentat dir que no vull perjudicar a ningú, que no tinc cap mena de ganes d'interrompre un secret de sumari, que no sé si en aquest cas m'afecta a mi, perquè no sé si joestic..., he dit no tinc cap notificació de que jo estigui sent investigada de res. Però, evidentment, em demana que li respongui amb un sí o un no. El conseller Buch em va donar una informació que no podia donar-me? Ja l'hi he dit: no.

Quina relació té vostè amb Isaías Herrero? Professional, de caràcter professional. M'ha parlat altre cop de trossejar i ha esmentat «sense la necessària concurrència». I jo li he explicat quin és el procediment. Li he explicat que no hi pot haver trossejament quan estan parlant de tres exercicis econòmics diferents i amb tres objectes diferents. I, a més a més, li he explicat que els procediments de contractació no requereixen la tripleta de pressupostos, que són la concurrència limitada, i que, tanmateix, aquests expedients sí que la tenen.

M'ha dit: «Ha format part del seu màster?» És l'encarregat de l'obra, ho ha sigut durant un període de temps, de l'obra digital d'aquest màster, perquè és un autor de literatura digital que va ser el primer a ser inclòs a l'Electronic Literature Collection, que és el cànon de la literatura digital que proposa l'Electronic Literature Organization, amb seu als Estats Units. Per tant, és l'autor digital en llengua catalana i en llengua castellana que entra en el cànon de la literatura digital mundial, fet per un organisme dels Estats Units. I, sí, és guanyador dels premis Ciutat de Vinaròs, que es van dur a terme com una iniciativa de divulgació del que era la literatura digital, amb el suport, en aquest cas, de la Universitat Oberta de Catalunya, del Grup de Recerca Hermeneia i de l'Ajuntament de Vinaròs, una cosa que els honorava. Són un ajuntament que tenen en el seu ADN la creativitat i la innovació, com Carles Santos, entre molts altres, poden testimoniar.

I em diu que ens demanarà tota la informació sobre contractes, beques i ajuts. Em sembla que és també una mica confús, contractes, beques i ajuts. La Institució de les Lletres Catalanes no dona beques; els ajuts que es donen els dona l'OSIC, no els dona la Institució de les Lletres Catalanes. Els contractes sí que són els que fa la Institució de les Lletres Catalanes. Però beques amb viatges a l'estranger tampoc la Institució de les Lletres Catalanes no en concedeix. Ho dic per si vol establir-se la pregunta, si la fa; nosaltres, igualment, li contestarem.

Senyora Alamany, em fa preguntes, vostè..., ha fet una prèvia sobre l'honorabilitat i sobre la corrupció en la política, cosa que comparteixo extraordinàriament. Jo tampoc vinc de l'arena política, i, per tant, venim a fer les coses d'una manera diferent. M'ha preguntat sobre els tres encàrrecs, si es van fer. Naturalment que sí. Estan al portal de transparència, ho he dit, amb auditories *ex ante* i *ex post*. És a dir, la Institució de les Lletres Catalanes..., perquè segurament tothom es pensa que la directora o la direcció de la Institució de les Lletres Catalanes pot fer, no ho sé, de tot, en qualsevol moment i de qualsevol manera, com si tingués els diners en un lloc, els diners públics que són de tots, i els anés assignant al seu lliure arbitri. Hi ha uns òrgans de govern, una junta de govern mensual, el consell assessor, que funciona com una taula sectorial de les lletres, que se'n fan tres a l'any. I a banda d'aquests mecanismes mensuals de junta de govern amb el sector, i de tres cops l'any amb el consell assessor, també amb tots els representants del món de les lletres, a més a més passa una intervenció, com a entitat autònoma que és, la Intervenció Delegada del Departament de Cultura.

Per tant, els comptes de la Institució de les Lletres Catalanes estan absolutament auditats i sotmesos a tots aquests procediments. Per tant, la resposta sobre si aquests encàrrecs es van fer no pot ser cap altra que sí. I, a més, en dona comptes el portal de la transparència. Van quedar satisfets? Extraordinàriament. M'ha preguntat si era el millor? Puc dir-li «sí». I acabo de parlar dels seus mèrits en clau internacional i canònica, en matèria de literatura digital.

I després em preguntava sobre quins criteris es van utilitzar. Ho he dit jo, també: màxima competitivitat econòmica per la gestió de la migradesa de recursos que tenim assignada; i, per altra banda, professionalitat i excel·lència sempre, que són dos d'aquests requisits de què puc donar comptes, i totes les persones que han estat usuàries d'aquests serveis en poden donar comptes.

Aprofito per contestar-li al senyor Rodríguez que no ho pot trobar perquè entenem que forma part d'aquest secret de sumari que una informació que estava en la xarxa ara no hi estigui –no hi estigui. (*Veus de fons.*) Ah, la hi han passat ara? Quina li han passat? (*Veus de fons.*) Ah, molt bé. Doncs, si li han passat... No, li deuen haver passat la part del portal de les lletres catalanes que està dins el portal de les lletres catalanes. Segurament, el que li deuen haver passat és això. Aquesta informació és, ha estat absolutament consultable, oferta a la xarxa, perquè és un servei que oferim per tots els anys literaris. I aquí tenim les comissàries: tenim la comissària de l'Any Pedrolo, que vam cloure ahir, i tenim la comissària de l'Any Capmany; i també tenim la comissària de l'Any Bertrana. Per tant, en aquest sentit, és una feina de qualitat que va respondre sempre i en tot moment a aquests criteris que he exposat, i naturalment a les expectatives, o jo diria que fins i tot, en alguns casos, superant les mateixes expectatives de la gent.

I ara sí, ja entro en el senyor Rodríguez amb..., clar, diu... Ha fet la prèvia. Jo no sé... Ha parlat sobre els grups que havien demanat la compareixença. Jo ja he explicat que jo en desconeixia la seva petició, però no vulgui llegir descortesia en el desconeixement, i per això jo he volgut demanar l'objecte de la seva petició. I sí, m'agradaria molt, m'hauria agradat tant poder venir a parlar de la institució per la seva feina i no pel seu sistema de contractació, que, hi insisteixo, a més a més és públic, està al portal de la transparència, i és des d'on s'han obtingut les dades que s'han publicat. Que sí, m'hauria agradat molt. De fet, si m'emplacen a fer-ho, estaré encantada de poder-ho fer.

I em parla de la presumpció d'innocència perquè em diu que, si no, seríem a un altre lloc. Molt bé, i em parla de la investigació. Però els motius pels quals està oberta la investigació jo els desconec, perquè no tinc cap notificació oficial sobre aquesta investigació; cap. Per tant, jo desconec què és el que s'està investigant.

«Algú deu tenir algun indici», diu vostè. Segurament els deuen tenir, però a mi no m'han estat notificats. «Vostè ho diu», m'ha dit. Sí, sí, clar, ho dic jo, perquè soc la que vinc aquí a comparèixer i perquè he estat al capdavant de la gestió i en dono comptes. I surto a fer-ho amb aquesta contundència pel nom de la institució, pels seus treballadors i, naturalment, per la meva gestió durant aquests cinc anys.

Ha dit vostè mateix, no?: «El que s'ha publicat, amb la Llei de transparència i la Llei de contractes podria ser d'adjudicació directa.» Però és que jo li he dit que no ha estat amb adjudicació directa, perquè hem demanat els tres concursos, els tres pressupostos que no eren preceptius. I, per tant, «no hi ha necessitat», m'ha dit vostè, «de fer-ho». És que no hi ha necessitat, però jo ho he fet. Hem fet públic que hem demanat sempre tres contractes, tres pressupostos abans d'adjudicar un contracte.

I, per tant, també esperaria que atorgués credibilitat al que jo li dic, almenys amb la mateixa força amb què dona credibilitat a allò que ha estat publicat i que jo he intentat explicar detalladament, perquè eren desinformacions i no informacions.

Al Grup Republicà, agrair el suport que m'ofereixen. Afegir-me en la perplexitat de que calgui demostrar la innocència en aquest país, darrerament, en lloc de provar la culpabilitat. També sumar-me i afegir-me, com no pot ser de cap altra manera, a qualsevol forma de corrupció, només faltaria. Per això volem fer les coses d'una manera diferent. I també, al diputat de Junts per Catalunya, el seu suport, la seva vehemència. Li agraeixo molt que hagi tingut a bé recordar una trajectòria que és la que em va portar, per mèrits, perquè jo mai he viscut de cap «xiringuito», he viscut sempre de la meva feina, i de la meva feina intel·lectual, i per això vaig ser mereixedora en el seu moment de la confiança d'un conseller de Cultura que va pensar que

podia dirigir la Institució de les Lletres Catalanes. I sí, moltes gràcies per recordar aquesta trajectòria, per recordar que el sector és difícil, que el sector mossega quan cal, però que també hem tingut el sector al costat en els moments més complicats, i aquest ho ha tornat a ser, i no he parat de tenir mostres de suport públiques i privades. Les privades me les reservo. Moltes d'elles són duplicades, són privades i públiques. Però, públicament, des de professors universitaris, poetes, crítics literaris, periodistes culturals, autors, traductors, cantants, músics, professors d'història, de literatura, de tota mena, d'arreu dels Països Catalans, hauran pogut llegir les mostres de suport que m'han manifestat, a mi personalment, però també a la institució, que això jo crec que és importantíssim de poder fer. Ser extraordinàriament curiosos amb una institució republicana, que va costar Déu i ajut que per la societat civil es recuperés ara fa trenta anys, que vam haver de celebrar el seu vuitantè aniversari, el trentè de la seva refundació, en un context ja d'intervenció econòmica, perquè la Institució de les Lletres Catalanes va ser intervinguda fins i tot abans del 155, i que ja llavors mateix també vam tenir a tot el sector al nostre costat.

Vostè ha acabat dient que ha vingut aquí per retre comptes del que havia fet. També ens ha explicat el que s'havia atribuït que havia fet i no havia fet, i sobretot retre comptes pel que estem obligats a fer, pel que havíem de fer. I hem treballat a la Institució de les Lletres Catalanes amb tot el rigor i amb tota la il·lusió, i amb molt pocs recursos, i, per tant, amb un gran esforç de l'equip, que jo és el que he volgut intentar també transmetre en el decurs de les meves paraules.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula la diputada Sonia Sierra, en nom del Grup de Ciutadans, per un temps de cinc minuts.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. En primer lloc, expressar la meua sorpresa, perquè vostè ha fet el que no ha fet la premsa i el que no ha fet cap d'aquests diputats, que és dir el nom i cognom de la persona que està sent investigada. Em sembla molt greu que vostè en seu parlamentària doni les dades personals d'una persona que està sent investigada. Jo aniria amb una mica més de compte a l'hora de revelar els secrets. Evidentment, jo sabia els cognoms, perquè ho havia vist a la web, però per discreció, igual que la resta de mitjans i la resta de diputats, he dit les inicials dels cognoms, perquè no es poden revelar les dades personals d'una persona que està en una investigació, a més sota secret de sumari. De veritat, la seva discreció en seu parlamentària m'ha deixat una mica esverada, i suposo que a aquesta persona encara més.

Després, vostè ha tornat a dir que no tenia notificació, cap mena de notificació, i que sabia per la premsa aquesta investigació. Si aquesta informació a la premsa va sortir el dimarts a la tarda, per què vostè el dimarts al matí ja ho sabia? Que és quan s'adreça... (*Veus de fons.*) Són paraules literals, l'hi he llegit abans, textualment. Vostè li explica a la senyora Terribas que dimarts estava, colze a colze, amb el senyor Buch, i que per això l'hi va preguntar. I vostè diu que això va ser al matí, perquè a la tarda va anar a Móra d'Ebre. Llavors, com ho sabia? Per què vostè sospitava que estava sent investigada i l'hi pregunta al senyor Buch?

D'altra banda, no ha respost la majoria de les meves preguntes. L'hi torno a repetir, a veure si tinc una miqueta més de sort. Per què li va donar tres contractes seguits a aquesta persona col·laboradora, el que sigui? Forma part del seu ADN donar premis als seus col·laboradors? Quina...? (*Veus de fons.*) Estic jo amb l'ús de la paraula, si em permet. Quina formació acadèmica? Jo li he preguntat per la formació acadèmica que té el senyor Isafas H. F. –jo no diré el seu cognom, continuaré dient només les inicials, no passa re. Ens pot explicar la formació acadèmica d'aquesta persona? També li he preguntat si amb aquests problemes judicials que té creu que és la persona més adient per formar universitaris.

D'altra banda, per què va afirmar a RAC1 –i tornen a ser paraules textuais de vostè que li he llegit–, per què va dir vostè a RAC1 que el senyor Buch li havia dit que no l'estaven investigant?

Una altra pregunta: per què va donar tres versions diferents en un matí? Perquè una cosa és explicar-se malament. És dir: «No, és que em vaig explicar una mica malament.» Una altra cosa és donar tres versions totalment diferents.

I una pregunta que em sembla molt interessant. I si només me n'ha de contestar una, li demanaria que fos aquesta: la conversa amb el senyor Buch va ser en persona, com va explicar vostè, perquè el tenia colze a colze, o va ser per WhatsApp, com va explicar el senyor Buch? Qui dels dos menteix, vostè o el senyor Buch? Ell diu que va ser una conversa per WhatsApp, bé, de fet, la seva conselleria, per ser més exactes, i vostè diu que és que com el tenia colze a colze l'hi va preguntar. Va ser en persona o va ser per WhatsApp?

D'altra banda, sentint-la a vostè, i també algunes intervencions d'altres diputats, m'ha recordat molt el senyor Pujol, quan deia: «D'ara en endavant, d'ètica i de moral en parlarem nosaltres.» La veritat és que porten tants anys intentant tapar la corrupció amb l'estelada que, de veritat, ja no cola. Hi ha una investigació judicial, que no l'hem demanat cap diputat de cap partit polític, que ha estat per ordre d'un jutge que s'està investigant, que no sabem si sortirà culpable o no, això ho decidirà la justícia. Però no poden dir que és perquè són secessionistes, perquè volen separar-nos de la resta d'Espanya. No té res a veure. És perquè hi ha sospites per uns contractes, de la mateixa manera que hi ha sospites que aquest senyor traficava amb drogues, de la mateixa manera que hi ha sospites que va intentar estafar els comerços de la zona amb bitllets falsos de cinquanta euros. I jo en cap moment he dit que sigui culpable o no ho sigui. Jo he dit que, presumptament, estem en aquesta situació i hi ha una investigació en curs; una investigació de la qual vostè, per les seves pròpies declaracions, dimarts al matí ja tenia informació i va parlar amb el senyor Buch, que li va donar informació que no li podia donar, perquè estava sota secret de sumari.

Llavors, pot contestar, si us plau, aquestes preguntes? Són molt concretes. Les hi he fet en el primer torn i ara les hi torno a repetir, i m'agradaria que les contestés.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Sierra. Té la paraula el diputat Rafel Bruguera, del Grup Socialistes.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies de nou, president. En primer lloc, vull deixar clar que un servidor és el portaveu del meu grup parlamentari a la Comissió de Cultura. Ho dic perquè, com que s'ha dit que n'hi havia que no n'eren però no s'ha dit quins n'eren, jo sí que el soc, eh? I, en segon lloc, jo la paraula «corrupció» no l'he fet servir, ni ho penso fer. També que quedí clar, eh? Per tant, jo no he acusat a ningú de corrupció. El que he intentat ha sigut fer una sèrie de preguntes a l'honorable consellera per aclarir un tema concret i puntual.

Que, miri, a mi em preocupa el que em preocupa. No diré relativament poc, però em preocupa el que em preocupa, simplement en la seva mesura. El que em preocupa de veritat –de veritat, de veritat– és una altra cosa, que és el que he intentat explicar i potser no me n'he sortit quan he enunciat les preguntes i quan he anunciat que demanariem l'informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes. El que a nosaltres ens preocupa és si a la Institució de les Lletres Catalanes –i per això demanem un informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes, que no ha fet des de l'any 1992–, si hi pot haver el mateix *reguitzell* –i això sí que ho dic d'aquesta manera– d'irregularitats que la Sindicatura de Comptes ha detectat en l'informe de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, a l'OSIC, i que la Sindicatura de Comptes va explicar aquí, en aquesta mateixa sala, fa una setmana. Entre altres, i no dic,

no utilitzo paraules meves sinó de la Sindicatura de Comptes: «L'OSIC no disposa del preceptiu Pla estratègic de subvencions.» Consellera, interpreti la paraula «subvenció» com a sinònim d'ajut i de beca, perquè la paraula jurídica és «subvenció». Pregunto: té la Institució de les Lletres Catalanes pla estratègic de subvencions?

Una altra sobre l'OSIC, que no ho dic jo sinó la Sindicatura de Comptes: «Les subvencions de l'OSIC no consten en la base de dades nacional de subvencions. Hi ha poc control en els comptes justificatius de les subvencions. Hi ha disfuncions entre les puntuacions atorgades i les motivacions de les subvencions. Hi ha un incompliment de les bases específiques de les convocatòries.» Tot això que dic sobre l'OSIC, evidentment, consultant el portal de transparència, no surt, però l'informe de la Sindicatura de Comptes sí que parla d'irregularitats.

Segueixo, i cito textualment de l'informe de la Sindicatura de Comptes. «De l'anàlisi realitzada de les subvencions excloses de concurrència es desprèn que en molts casos la justificació de la impossibilitat de promoure concurrència es basa en aspectes subjectius o d'oportunitat i no en una veritable impossibilitat de promoure la concurrència.» Segueixo. «Que una part important de les subvencions excloses atorgades es podrien encabir en línies de subvenció de concurrència ja existents.» Etcètera. És a dir, no segueixo, perquè la Sindicatura de Comptes va detectar un total de catorze punts en els quals manifestava arbitrietat, descontrol, irregularitats, incompliment de lleis i normes. I no parlo de corrupció, sinó simplement, i no és menor, d'incompliment de lleis i normes.

Per tant, a nosaltres el que ens preocupa és si a aquest informe –que pocs n'he vist de tan contundents com el de l'OSIC– de la Sindicatura de Comptes –ho repeteixo, no és opinió meua– hi pot haver també algun tipus de problema respecte a aquest tipus de qüestions pel que fa a la Institució de les Lletres Catalanes. I, per tant, per esvair qualsevol dubte, qualsevol mena de dubte, simplement, una cosa tan normal i natural és que es doni la informació, que la demanarem, o ja l'hem demanat per escrit.

Consellera, nosaltres fem les preguntes al Govern. Si ens les respon la direcció general o la conselleria, nosaltres no hi entrem. Nosaltres fem les preguntes al Govern, eh? Per tant, no em digui a qui he de formular la pregunta. Jo formulo la pregunta al Govern, i el Govern decideix qui contesta, eh?

Per tant, respecte del tema més ampli, ho repeteixo, que ens preocupa, el que ens preocupa..., el tema que l'ha portat aquí avui, en concret, de les tres possibles, o no, trossejament d'un contracte, sinó si realment hi ha, hi pot haver algun problema més enllà i més important, i més estructural, de descontrol, com sí que hi ha i s'ha manifestat per part de la Sindicatura de Comptes en l'OSIC. I, per tant, per això, una cosa tan normal i natural –i amb això acabo, president– és que, tenint en compte que, a més a més, no s'ha fet des de l'any 1992, demanarem que la Sindicatura de Comptes, ho repeteixo, per esvair qualsevol dubte, com fa cada mes amb cinc expedients que passen per la Sindicatura de Comptes, doncs també faci una avaluació, faci un informe sobre la Institució de les Lletres Catalanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat Bruguera. Té la paraula la diputada Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí, gràcies. A veure, és possible que el que ha passat, el que estem debatent, hagi fet perdre la confiança a algú: en la Institució de les Lletres Catalanes, o en la consellera de Cultura. Algú, encara que sigui només una persona que hagi posat en dubte la seva feina, o que hagi volgut perdre la confiança, crec que no és només responsabilitat del Govern sinó de l'oposició, i per això som aquí, intentar recuperar la confiança de qualsevol persona, perquè la institució no és només dels partits que són al Govern. Les institucions són de tots i de totes, i, per tant, recuperar la confiança de

les institucions no és només responsabilitat del Govern, ho és també de l'oposició. I aquí som, precisament, per fiscalitzar el Govern per arribar a un bon govern, i el bon govern no es fa només des dels partits que ara mateix ocupen càrrecs públics, sinó també d'aquells que tenim el deure i la responsabilitat de fiscalitzar allò que es fa bé, allò que es fa malament i, sobretot, allò que es pot millorar.

Penso que podem millorar –penso que podem millorar. Vostè s'ha referit a la persona a qui se li van adjudicar aquests tres encàrrecs amb tres adjectius que no sé si a la gent li seran suficients per determinar si era la millor persona. Diu «màxima competitivitat, professionalitat i excel·lència».

Crec que la pregunta és o les preguntes són sobre els resultats dels encàrrecs. Com li podem demostrar a la gent que aquesta inversió, que aquests 45.000 euros van tenir un impacte real, van contribuir a millorar alguna cosa en la matèria per la qual van ser contractats, que la persona a qui se li va adjudicar era la més preparada? I jo crec que, segurament, una de les possibilitats per les quals podríem recuperar també o ajudar a recuperar la confiança serà, també, mirar aquells pressupostos o aquells dos altres que van optar, efectivament, com diu vostè, a aquest procediment, que van quedar descartats, no?, aquells altres dos candidats. Si va haver-n'hi tres, doncs, aquells dos altres pressupostos que van quedar descartats. Crec que aquest seria un exercici de transparència que ens ajudaria a tots, efectivament, doncs, a arribar a unes conclusions que contribuirien a recuperar la confiança, encara que hagi estat només que l'hagin perdut en una sola persona. I crec que aquesta no és només la responsabilitat de la consellera de Cultura, crec que és la responsabilitat també dels grups de l'oposició, perquè, com deia, les institucions són de tots i de totes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada Alamany. Té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, amb relació..., he esmentat... –potser és anecdòtic, eh? Amb relació al treball, a un dels tres treballs, no?, i que jo crec que vostè té més informació que la que ens ha donat, perquè diu: «Aquesta web deu estar suspesa perquè hi ha secret de sumari.» Jo no sé si això és freqüent o no. És igual. Després de la meva intervenció, una persona ha tingut a bé enviar-me un enllaç a la web de Lletres Catalanes on es parla de l'Any Bertrana. I no sé si ha sigut una ajuda o pitjor, bàsicament perquè la data és anterior a l'adjudicació. La data de la web que apareix a l'Any Bertrana a Lletres Catalanes és anterior a la data d'adjudicació del contracte. Jo no sé si vostè ens pot posar una mica de llum sobre aquest aspecte, i, si no, no pateixi, eh? Ja ho remenarem i buscarem la informació corresponent per esbrinar què és el que hi ha aquí, si hi ha algun error o no. Potser hi ha algun error, eh?, no passa re.

Però hi havia una segona consideració que li volia fer, però que ara se me n'ha anat... No. Sí, amb relació a la tipologia de contractes, hi insisteixo, vostè ens pot dir: «No, això s'ha fet d'aquesta manera.» Jo el que li dic..., escolti'm, és el que està publicat en el portal de la transparència de la Generalitat. Que el procediment que s'ha seguit és el menor, i el menor és el d'una adjudicació directa. Vostè ens diu: «No, és que hem fet no sé quantes coses més.» D'acord, molt bé. Ja demanarem els expedients, ja comprovarem que s'hagi fet tot això més. Però, ara per ara, no és que me la cregui a vostè o no, és que jo em crec el que em diu el portal de la transparència de la institució, Generalitat de Catalunya, que diu que el contracte és menor, i com a menor és adjudicació directa. Per tant, vostè... (*Veus de fons.*) No, no, si a mi em sembla molt bé. Escolti'm, ja ho comprovarem, perquè, escolti'm, ja sabem com s'han fet moltes coses.

Algú parlava aquí del Govern més corrupte d'Europa. Escolti'm, jo..., i ara em sortiré segurament del guió, no?, però, escolti'm, és que..., miri, no he pogut evitar recordar que en aquesta mateixa cadira en la que vostè està hi va haver una persona que ens deia: «Els meus fills? Però si van amb una mà davant i amb una mà darrere!»

El president

Gràcies, diputat Rodríguez. La diputada Jenn Díaz té la paraula.

Jenn Díaz Ruiz

Bé, molt breu, perquè penso que estem redundant una mica en el mateix. Per tant, reitero el meu suport a la consellera.

El president

Gràcies, diputada. Diputat Francesc Ten, té la paraula.

Francesc Ten i Costa

Senzillament, reitero les paraules de la diputada Jenn Díaz. I com que sembla que hem vingut a parlar de l'OSIC, que no és el que toca, jo no sé si toca o no, però li diré un poema de Carles Riba, de *Del joc i del foc*, i diu: «Sempre darrere / els ocells invisibles / de l'esperança.» I així acabaré la meva intervenció.

El president

Gràcies, diputat Ten. (*Pausa.*) Té una intervenció final la consellera per respondre les qüestions plantejades.

La consellera de Cultura

A veure, senyora Sierra, diu que he donat el nom i el cognom. Jo l'he vist publicat, el nom i el cognom. He vist publicat el nom i el cognom en diversos mitjans, però, igualment, és que si vostè ha donat tota la informació sobre el màster en el qual hi ha el nom de tots els professors del màster. Per tant, ara està volent fer creure que jo he comès aquí la gran incorrecció del segle, quan estem referint-nos tota l'estona a unes informacions publicades, que s'han publicat amb noms i cognoms.

Però és que amb la informació que vostè ha donat, igualment, anant a buscar –si algú vol– el màster –que ens està donant publicitat– en Literatura en l'Era Digital... És fantàstic, perquè ja ho van fer amb *El Quijote*. Han generat un augment en la lectura i en els índexs de lectura d'*El Quijote*. Jo els recomano que ho vagin fent amb altres autors; si pot ser de la literatura catalana, doncs, ens ajudaran en la difusió. Però és que, a més a més, això és públic. Per tant, estem parlant d'una persona que té una trajectòria professional, hi insisteixo, pública i reconeguda. Em diu que quina formació acadèmica tenia. Ell és especialista en literatura digital, forma part del cànon de la literatura digital, dit per una universitat americana, i forma part de l'antologia que així ho acredita. És..., com a autor de literatura digital imparteix la part del màster de literatura digital. Que té una part de literatura comparada, té una part de teoria de la literatura, té una part de didàctica de la literatura amb l'ús de les TIC, que té una part de literatura digital. I ell té encarregada la part de literatura digital que es diu «obrador digital». I ell és Premi de Literatura Digital i autor canònic de la literatura digital internacional.

«Dona premis als seus col·laboradors?» No, perdoni. És que, en les narratives, la cronologia és important. He dit que jo no coneixia aquest guanyador d'un premi fins que no es va presentar en aquest premi. I sí, el va guanyar tres anys consecutius, efectivament. El primer el va guanyar en la categoria de menció especial en literatura catalana, el segon any el va guanyar en categoria de poesia digital, el tercer any el va guanyar en la categoria de narrativa digital. I quan vaig veure que guanyaria totes i cadascuna de les edicions a què es presentava per aclaparadora superioritat respecte de la resta de participants, perquè estem parlant de la prehistòria gairebé de la literatura digital, estem situant-nos als començaments de l'any 2000 –jo crec el grup de recerca l'any 99 i a partir de l'any 2000 és un grup reconegut per la Generalitat de Catalunya, pioner en l'Estat espanyol, a Catalunya, a Europa i al món–, efectivament, quan veig que ho guanyarà tot per aclaparadora superioritat, l'incorporo a formar part del jurat d'aquest premi. Per tant, no dono premis als meus col·laboradors. Ara ja li agraeixo que hagi dit «col·laborador» i no «amic», però és que no

era ni el meu col·laborador ni el meu amic quan es va presentar al premi. Detecto el talent i intento incorporar-lo.

Sobre la conversa: «Qui menteix, entre el conseller Buch i vostè?» Doncs cap dels dos. «Van tenir una conversa per WhatsApp o colze a colze?» És que estem parlant de moments diferents. I, per tant, quan jo primer li demano, dic: «Tinc els mossos a la institució», però això és una asseveració, li dono jo a ell aquesta informació. Perquè a mi..., he dit al començament de les meves paraules que són els treballadors de la institució que m'informen de que els mossos han entrat. I, per tant, després em diu: «Els mossos actuen com a policia judicial i està sota secret de sumari.» Per tant, no menteix ni ell ni jo. I si jo no vaig ser prou clara, he dit que demano disculpes, perquè intento ser molt clara i molt curiosa, i he explicat exactament el què. I vostè... Jo vaig donar declaracions el dia després, però no, li serveixen les d'aquell dia i a aquella hora. No li serveixen les de després amb les quals m'he estat ratificant, perquè no li interessa saber el què, vol que això contribueixi al seu relat.

I va dient: «És que hi ha una investigació judicial, és que hi ha...» Sí, però sobre què? Sobre qui? Per què? Això no ho sabem. O si ho sap vostè m'ho dirà vostè, perquè jo no ho sé. Ho he dit: «No tinc cap notificació oficial al respecte.» I diu: «Porten anys tapant..., l'estelada.» Bé, no sé jo quants anys porto. He estat ensenyant literatura i clàssics; l'estelada no em serveix per ensenyar literatura i clàssics. I, llavors, ha parlat de si és una persona que consumeix drogues o trafica amb drogues, o no sé què vol fer, que jo no ho sé, això ho diu vostè; jo no ho sé. Bé, faci el salt a la ficció, senyora Sierra; ens estem perdent una autora de literatura negra, millorant el present que tenim a la sala. (*Rialles*.) Faci el salt a la ficció directament. Si us plau.

Partit dels Socialistes, centrem el debat. És que jo crec que hem vingut a parlar de la institució. I jo els he demanat, de veritat, començant, un exercici d'empatia. Els he dit: «Posin-se en el meu lloc, personal, però posin-se en el meu lloc, amb la feina que hem fet a la institució.» I vostè ara em parla de la Sindicatura de Comptes i l'OSIC com si fos la institució, i parla d'unes irregularitats que la Sindicatura de Comptes va dir –intentant, a sobre, contribuir més a embrollar les coses respecte de la institució–, que jo estic intentant clarificar. S'adona que jo he començat així? I ara em parla de l'OSIC. Jo parlava de la ILC; llavors, no parlàvem de l'OSIC. Si hem de venir a parlar de l'OSIC, parlarem de l'OSIC, però jo no venia a parlar de l'OSIC. I vostè ha fet tota la seva segona intervenció parlant de l'OSIC, de les excloses de la concurrència, dient: «L'OSIC va dir a la Sindicatura de Comptes que no tenia un pla estratègic de subvencions.» I m'ha preguntat: «Té la institució un pla estratègic de subvencions?» És que la institució no dona subvencions, per tant, no té un pla estratègic la institució. El té, si l'ha de tenir, l'OSIC, que és qui atorga els ajuts, el suport a la iniciativa cultural. Però, clar, jo no puc respondre en aquests moments d'una cosa que no hem estat parlant. I jo he començat dient que, per favor, intentéssim ser curiosos amb les trajectòries, intentéssim ser curiosos amb la feina que han fet els professionals. Aquí té treballadors de la institució. Home, si us plau, no parlem de l'OSIC i d'unes irregularitats, i sumem les irregularitats a les irregularitats, perquè em sembla que quan calgui parlar de l'OSIC en parlem, però avui estàvem parlant de les irregularitats presumptes que han aparegut i que he intentat clarificar amb tota la cura que he estat capaç de fer.

I, a més, senyora Alamany, diu: «Les institucions són de tots.» Sí. I diu: «Si només una persona ha posat en dubte...» o tal. Doncs jo agrairia molt que els grups polítics, amb independència de la consellera, contribuïssin a no fer perdre la confiança en les institucions, que contribuïssin a no fer-la perdre, perquè s'ha treballat bé, s'ha treballat ajustat a llei. Fins i tot, s'han fet servir..., perquè el senyor Rodríguez ho ha dit: «No, escolti, miri, això és una adjudicació directa perquè està al portal de la transparència.» I jo l'hi torno a dir per si no m'ha sentit quan l'hi he dit la primera vegada: el portal de la transparència publica el que nosaltres oferim, perquè ha passat la intervenció. Passar la intervenció vol dir que ha estat aprovat per un organisme

absolutament aliè, extern, que fiscalitza tot el que es fa en matèria de contractació en les entitats autònomes, com és la institució. I nosaltres ho hem fet, a més a més, aquesta adjudicació, que no caldria per un contracte menor amb tres pressupostos, nosaltres els hem demanat. Justament, es posa com a bona pràctica i com a recomanació, i nosaltres ho fem de manera obligatòria. Per tant, ho fem amb aquesta escrupolositat que ara sembla que està posant-se en dubte.

I, clar, la senyora Alamany em deia: «No, seria un exercici de transparència veure els resultats de la feina potser avaluant els altres pressupostos.» Home, senyora Alamany, és que si són pressupostos no hi ha resultats, perquè els pressupostos són propostes de fer alguna cosa. Els resultats es poden avaluar quan s'han fet aquestes coses.

Llavors, demanar la informació. Tota la informació està en el portal de la transparència, ens la poden demanar, i nosaltres... És que ja hi és. A més a més, si ens la demanen, l'oferirem; però, ser-hi, ja hi és.

Però, evidentment, el fet de que nosaltres haguem demanat altres pressupostos és una mesura que està recomanada com a bona pràctica, que no caldria que es fes, però tot i així la fem. I ara vostè diu: «Estaria bé conèixer...» Sí, estaria bé, els coneixem. Ja ho vam fer nosaltres prèviament, però, clar, no per demanar com seran els resultats, perquè, en aquest cas, quan tu demanes un pressupost, tu exposes què vols fer. Llavors, clar, els resultats és quan..., a la persona o empresa que decideixes que ho faci. I sempre ha estat fet amb uns criteris que són d'absoluta necessitat per l'objecte del que calia fer i amb l'aprofitament de tots els usuaris als quals anaven dirigits.

Per tant, jo, no ho sé, em sembla que he respost totes les coses que m'han formulat. Jo m'agafaré a unes paraules del senyor Hernández, que ha desitjat que aquesta fos l'última vegada que haguéssim de parlar d'aquest tema. Jo també hauria desitjat... (*Veus de fons.*) Ai, perdó! Senyor Hernández li he dit; senyor Rodríguez. Hauria desitjat que no haguéssim hagut de dedicar-hi ni tan sols –ni tan sols– aquesta tarda, perquè això hauria volgut dir que tots plegats hauríem pogut dedicar-nos a treballar per la nostra cultura, com molts dels que som en aquesta sala hem fet en aquests darrers anys, i que ho farem, ho continuarem fent des d'ara mateix amb incansable passió, amb rigor i amb l'exigència i autoexigència que ens ha caracteritzat sempre.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Donem per acabada la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i quatre minuts.